

ဦးလှခင် (ဆန်းညွန့်ဦး) သည်
လူကြီးလူငယ်အရွယ်မရွေးဖတ်ရှုနိုင်ကြရန်
ခေတ်သုံးစကားပြေဖြင့်ရေးသားစီစဉ်အပ်သော

ငါ့ရှာငါ့ဆယ်

နိပါတ်တော်

လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုများ

အမှတ်

၂

သိကြားမင်း၏ ခွေးနက်ကြီး

နှင့်

အခြားဝတ္ထုများ

ဝတ္ထုပေါင်း (၂၀) ပုဒ်

(တတိယအကြိမ်)

(၁)

စာမူခွင့်ပြုချက် အမှတ် ၇၉၀/၉၂ (၁၀)

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက် အမှတ် ၂၂၃/၉၉၂ (၈)

၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ (အဋ္ဌမအကြိမ်)

အုပ်ချုပ်ရေး - ၁၉၀၀

တန်ဖိုး - ကျပ်

အဖုံးရိုက်

ဦးထွန်းလှ (၀၂၅၉၅)
အောင်နေစင်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၁၄၂/၃၄လမ်း၊
ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဒေဝီတင်စင်အေး
(၀၂၀၃၃)
တင်တင်အေး၊ ပိဋကတ်စာပေ၊ အမှတ် ၁၄၊
ရွှေစိဂုံဘုရားဈေးတော်ရုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဒေဝီခင်စီ (၀၁၄၈၀)
မေတ္တာမိုး ပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှ. ၂၂၊ မေဗိုဏ်းရလမ်း၊
ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

မာတိကာ

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
	ပဏာမနှင့် ဂါရဝ	၆
	အာသိသနိဒါန်း	၇
	မိုးငြိမ်းပြုကျမ်းများ	၈
၁။	ဒွါဒသကနိပါတ် ဇာ ၄၆၉၊ မဟာကဏ္ဍဇာတ် သိကြားမင်း၏ ခွေးနက်ကြီးဝတ္ထု။ အကျင့်ပျက် စရိုက်ဆိုး တိုင်းပြည်တွင် လွှမ်းမိုး နေ၍ သာသနာတော် မညှိုးနွမ်းစေရန် သိကြား မင်းသည် မာတလိအား ခွေးနက်ကြီးယောင် ဆောင်စေ၍ သတိပေးသော ဇာတ်။	၁၀
၂။	ဧကနိပါတ် ဇာ ၅၀၊ ဒုမ္မေဇဇာတ် မင်းဥပါယ်ဉာဏ်ဖြင့် ခြယ်သည့်ဝတ္ထု။	၁၇
၃။	သတ္တကနိပါတ် ဇာ ၄၀၇၊ မဟာကပိဇာတ် တစ်မျိုးသားလုံးအတွက် အသက်နှင့် လဲသွားသော ဝတ္ထု။	၂၀
၄။	ဒွါဒသကနိပါတ် ဇာ ၄၆၊ သမုဒ္ဒဝါဏီဇာတ် ကြိုတင်ပြင်ဆင် ဘေးကင်းစင် ဝတ္ထု။ ခေါင်းဆောင်ကောင်းကို ဆည်းကပ်မိ၍ သေဘေးမှလွတ်မြောက်ရသောဇာတ်။	၂၆
၅။	ဒုကနိပါတ် ဇာ ၂၀၀၊ သာဓုသီလဇာတ် ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းသူဝတ္ထု။ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်း၍ သမီးလေးယောက် တစ်ပြိုင်နက်ရသောဇာတ်။	၃၄

မာတိကာ

အမှတ်စဉ်

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

- ၆။ စတုက္ကနိပါတ် ဇာ ၃၀၅၊ သီလဝိမံသနဇာတ် ၃၆
သီလရှိသူ သမီးကိုယူစေသည့် ဝတ္ထု။
ဆရာကြီးကတပည့်များ၏သီလကိုစမ်းသပ်ပုံ။
- ၇။ ဒသကနိပါတ် ဇာ ၄၄၇၊ မဟာဓမ္မပါလဇာတ် ၃၈
အသက်ရှည်ကြောင်းနည်းလမ်းကောင်းများ
ငါးပါးသီလမြဲ၍ အသက်ရှည်သောမျိုးနွယ်
အကြောင်း ဟောပြောသောဇာတ်။
- ၈။ စတုက္ကနိပါတ် ဇာ ၃၅၅၊ သဗ္ဗမံသလာဘဇာတ် ၄၄
အပြောချိုက လိုရာရ ဝတ္ထု။
သူဌေးသားလေးယောက် အမဲသား
တောင်းသော ဇာတ်။
- ၉။ စတုက္ကနိပါတ် ဇာ ၃၀၉၊ ဆဝဇာတ် ၄၆
တရားပျက်သူများ ဝတ္ထု။
ကိုယ့်တရားကိုယ်မစောင့်သူများ ဇာတ်။
- ၁၀။ သတ္တကနိပါတ် ဇာ ၄၀၆၊ ဂန္ဓာရဇာတ် ၄၉
ဆုံးမသင့်ရာ ဆုံးမသင့်ကြောင်းဝတ္ထု။
- ၁၁။ စတုက္ကနိပါတ် ဇာ ၃၄၈၊ အရညဇာတ် ၅၄
ပေါင်းသင့်သူနှင့် မပေါင်းသင့်သူ။
ဖခင်ရသေ့ကြီးက ဆုံးမသောဇာတ်။
- ၁၂။ ဒုကနိပါတ် ဇာ ၁၉၇၊ မိတ္တာမိတ္တဇာတ် ၅၇
ရန်သူလား၊ မိတ်ဆွေလား ခွဲခြားသိကြရန်
ရန်သူလက္ခဏာ ၁၆ ဖြာနှင့် မိတ်ဆွေ
လက္ခဏာ ၁၆ ဖြာတို့ အကြောင်း။

မာတိကာ

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁၃။	နဝကနိပါတ် ဇာ ၄၃၅၊ ဟလိဒ္ဒရာဂဇာတ် ပေါင်းဖော်သင့်ရာ လူတို့ရွာအကြောင်း။	၆၁
၁၄။	တေရသကနိပါတ် ဇာ ၄၄၇၊ စူဠနာဒရဇာတ် လူ့လောကမှာ ရှောင်ကြဉ်ရာများ ဖခင်ရသေ့ကြီးက ဆုံးမသောဇာတ်။	၆၅
၁၅။	ဇာ ၄၇၅၊ ဗန္ဓနဇာတ် သူ့ကိုငါဖျက် ငါပါပျက် ဝတ္ထု။ သူတစ်ပါးမကောင်းကြံ၍ ကိုယ်ပါ ပျက်စီးရသော ဇာတ်။	၇၁
၁၆။	ပဉ္စကနိပါတ် ဇာ ၃၆၇၊ သာလိယဇာတ် သူတစ်ပါးသေကြောင်းကြံ တန်ပြန်ခံရ။ ကိုယ့်ဒဏ်ကိုယ်ခံရသော ဆေးဆရာဇာတ်။	၇၅
၁၇။	ပဉ္စကနိပါတ် ဇာ ၃၆၈၊ တစသာရဇာတ် ဘေးရန်ကြိုက မတုန်လှုပ်သောပညာရှိဝတ္ထု။	၇၇
၁၈။	ဧကနိပါတ် ဇာ ၄၄၊ မသကမှက်ဇာတ် ကြောက်စရာကောင်းသော မိတ်ဆွေဝတ္ထု။ ပညာမဲ့သူ၏ ကူညီမှုဇာတ်။	၈၀
၁၉။	ဧကနိပါတ် ဇာ ၄၆၊ အာရာမဒူသကဇာတ် ဉာဏ်တုံးသူတို့၏ ကူညီမှုဝတ္ထု။ သစ်ပင်ရေလောင်းသော မျောက်များဇာတ်။	၈၁
၂၀။	ဧကနိပါတ် ဇာ ၄၁၊ လောသကဇာတ် မနာလို ဝန်တိုသည့်ဝဋ်ကြွေး။ ဝန်တိုမိသည့် ရဟန်း၏ ဒုက္ခများရပုံဇာတ်။	၈၃

ပဏာမ

သုံးပါးရတနာ၊ မြတ်ဆရာနှင့်၊
နှစ်ဖြာမိဘ၊ များလှ ကျေးဇူး၊
ဂုဏ်အထူးကို၊ ကြည်နူးသဒ္ဓါ၊
ဝန္တနာဖြင့်၊ ဦးစွာ ရိုကျိုး၊
ကျွန်ရှိခိုးကာ၊ ဤစာ ကျမ်းမြတ်၊
ပြုစုအပ်သည် နိဗ္ဗာန်ပြည်သို့။
ရည်သတည်း။

ဂါရဝ

ချွတ်ယွင်းတိမ်းပါး...တွေ့ခဲ့ငြားသော်
စိတ်ထားသဒ္ဓါ...စေတနာဖြင့်
ညွှန်ပါမည့်ကြောင်း...ကျွန်ခွင့်တောင်းသည်
ညွတ်ပျောင်း၊ ခယ...ယမ်းယမ်းတည်း။ ။

(အမျိုးသား ပညာဝန် ဦးဖိုးကျား၏ ငါးရာ ငါးဆယ်
ကောက်နုတ်ချက် နိဒါန်းမှ)

ကျေးဇူးတင်လွှာ

အကျွန်ုပ်၏ ကာယအား၊ ဉာဏအား၊ ဝိရိယအားတို့ဖြင့်
ပြုစုအပ်သော ဤလက်ရွေးစင် ဓမ္မပဒနှင့် ငါးရာ ငါးဆယ်
လက်ရွေးစင် စာအုပ်များကို စကြာအေးစာပေမှ (မူပိုင်)
ဝယ်ယူသဖြင့် ကျွန်ုပ် သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ် ကာလ၌ အလှူ
ဒါနများ ပြုလုပ်ခွင့်ရသဖြင့် စကြာအေး စာပေအား ကျေးဇူး
တင်ရှိပါကြောင်း။

ဦးလှစင် - ဆန်းညွန့်ဦး

အာသီသ

နိဒါန်း

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ငါးရာ ငါးဆယ် ဇာတ်တော်များသည်
မြန်မာ့ ယဉ်ကျေးမှု၏ ရေသောက်မြစ်ဖြစ်၏။
လောကီအကျိုးကိုလည်း တိုးပွားစေ၏။
လောကုတ္တရာ အတွက်လည်း အကျိုးများ၏။
ကျောင်းသားအရွယ် သားငယ်၊ သမီးငယ်များ
သားလိမ္မာ၊ သမီးလိမ္မာများ ဖြစ်ကြစေရန်၊
ခေတ်သုံး စကားပြေဖြင့် စီရင်ရေးသားပြီး
လူကြီး လူငယ် မရွေး ဖတ်ရှုနိုင်ကြစေရန်၊
ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး ဖတ်ရှုနိုင်ကြစေရန်၊
သင့်လျော်ရာ ဇာတ်ဝတ္ထုများကို၊
“လက်ရွေးစင်” အဖြစ် ရွေးချယ်ကာ
စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ သရုပ်ဖော် ပုံများနှင့်အတူ
ထုတ်ဝေပါသည်။

မိုးငြိမ်းကျမ်းပြုချက်များ

(၁) မင်္ဂလာဘုံကျော် ညောင်ကန်ဆရာတော် ပြန်ဆိုရေးသားတော်မူသော ငါးရာငါးဆယ် ဇာတ်တော်ကြီး ဝတ္ထု (ငါးတွဲ)၊ ဂန္ထမာပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၉၆၈ ခုနှစ်။

(၂) မင်္ဂလာဘုံကျော် ညောင်ကန်ဆရာတော်၊ သုဓမ္မဝတီ (ငါးတွဲ)၊ သုဓမ္မဝတီပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၃၃၈-ခု၊ (ပဉ္စမအကြိမ်)။

(၃) ဆီးပန်းနိဆရာတော် ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ကမ္မည်းကဝိမန္တနမေဒကျမ်း၊ နိုင်ငံတော် ဗုဒ္ဓသာသနာ့အဖွဲ့။

(၄) ငါးရာငါးဆယ် နိပါတ်တော် စကားပြေ (၉)တွဲ (ပထမကျော် ဦးကြီးဖေ) ဟံသာဝတီ ပိဋကတ် ပုံနှိပ်တိုက် ၁၉၅၈-ခု။

(၅) ဇာတ်တော် ငါးရာငါးဆယ် ဦးမြင့်ဆွေ-မဟာဝိဇ္ဇာ (လန်ဒန်)၊ နဝရတ်စာပေ၊ ဒီရုံ၊ ဈေးချို၊ မန္တလေးမြို့။ (စတုတ္ထအကြိမ်)။

(၆) နိပါတ်တော်လာ ဇာတ်တော် ငါးရာငါးဆယ် (မာဏဝ)၊ နှလုံးလှစာပေ။ ၁၉၈၄-ခု (ပထမအကြိမ်)။

(၇) အမျိုးသားပညာဝန် ဦးဖိုးကျား၏ ငါးရာငါးဆယ် ကောက်နုတ်ချက်များ (ပထမပိုင်း)၊ ခေတ္တရာစာပုံနှိပ်တိုက်။

(၈) အမျိုးသားပညာဝန် ဦးဖိုးကျား၏ ငါးရာငါးဆယ် ကောက်နုတ်ချက်များ (ဒုတိယပိုင်း၊ တတိယပိုင်း) မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်စာပုံနှိပ်တိုက်၊ ကာလဘတ်လမ်း၊ ကန်တော်ကလေး၊ ၁၉၅၅-ခု။

အထူးအားဖြင့် ညောင်ကန်ဆရာတော်၏ စကားပြေဝတ္ထုကြီး (၅)တွဲနှင့် ဟံသာဝတီ ပထမကျော် ဦးကြီးဖေ၏ စကားပြေ (၉)တွဲကို အဓိကထား မှီငြမ်းပြုခဲ့ပါသည်။ ဆရာဦးမြင့်ဆွေ (မဟာဝိဇ္ဇာ) နှင့် မာဏဝတို့၏ ဇာတ်တော် ငါးရာငါးဆယ်တို့မှလည်း အတောက်အကိုးပြု၍ ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း။

(၁) သိကြားမင်း၏ ခွေးနက်ကြီး ဝတ္ထု

(ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း-၂၀)

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

(၁) သိကြားမင်း၏ ခွေးနက်ကြီးဝတ္ထု

(၄၆၉၊ မဟာကဏ္ဍဇာတ်)

ပစ္စပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် သတ္တဝါတို့ အကျိုးစီးပွားကို ကျင့်
ဆောင်တော်မူခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်ဝယ် ဥသီနကမင်း၊ မင်းပြုစဉ်၊ ကဿပ
ဘုရားသခင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်ပြီးနောက်၊ အချိန်ကြာမြင့်လာ
သည်နှင့်အမျှ၊ သာသနာတော်သည် ညှိုးနွမ်းဆုတ်ယုတ်လာ၏။

သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းတို့သည် ၂၁ ပါးသော အနေသန
တို့ဖြင့် အသက်မွေးကြ၏။

ရဟန်းတို့သည် လူတို့နှင့် ရောထွေးယှက်တင် နေကြ၏။

ရဟန်းမိန်းမတို့သည် လူတို့နှင့် ပေါင်းသင်း နေထိုင်ကြ၏။

အိမ်ထောင်ပြုခြင်း၊ သားမွေးခြင်း ပြုကြ၏။

ရဟန်းတု ရဟန်းယောင်များ ပေါများလာ၏။

လူယောက်ျား လူမိန်းမတို့တွင်လည်း အကျင့်ပျက် စရိုက်
ဆိုးများ လွှမ်းမိုးနေကြ၏။

ထိုသူတို့ သေဆုံးတိုင်း သေဆုံးတိုင်း ငရဲပြည်သို့သွားကြရ၏။

နတ်ပြည်၌ နတ်သားသစ်တို့ ရောက်မလာသဖြင့် နတ်ပြည်သည် ခြောက်ကပ်နေ၏။ သိကြားမင်းသည် နတ်သား နတ်သမီး အသစ်များ ရောက်မလာကြသည့် အကြောင်းရင်းကို ကြည့်ရှုလေလျှင် များစွာသော ရဟန်းရှင်လူတို့၏ အကျင့်ပျက်စရိုက်ဆိုးများ လွှမ်းမိုးနေကြသည့်အတွက် ငရဲပြည်မှာ တိုးပွားနေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

လူတို့သည် ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်လျှင် လောကလည်း ပျက်စီးပေတော့မည်။ သာသနာလည်း ပျက်စီးလေတော့မည်ဟု သိကြားမင်းသည် လူအပေါင်းတို့ကို ခြိမ်းခြောက်၍ သာသနာအနှစ်တစ်ထောင် ဆက်လက် တည်တံ့အောင် ကြံဆောင်မှ သင့်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး မာတလိနတ်သားကို ခေါ်၍ အကြံအစည်ကို တိုင်ပင်လေ၏။

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ခွေးနက်ကြီး

သိကြားမင်းသည် မာတလိအား ကြီးစွာသော ခွေးနက်ကြီးအသွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဖန်ဆင်း၍ ပန်းနီများကို လည်ပင်းတွင် ချည်ထားပြီး ကြီးငါးချောင်းဖြင့် ချည်နှောင်၍ မိမိမှာကား မုဆိုးအသွင် ဖန်ဆင်းပြီး ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်ကိုဝတ်လျက် ပန်းနီကို ပန်ဆင်ပြီး လေးမြားတို့ကို ကိုင်စွဲလျက် မြို့၏အပြင်တစ်ယူနော အရပ်မှ နေ၍—

“လောကကြီး ပျက်စီးတော့မည်”

“လောကကြီး ပျက်စီးတော့မည်”

“လောကကြီး ပျက်စီးတော့မည်”

ဟု အသံနက်ကြီးဖြင့် အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်၏။

မြို့တံခါးအနီးသို့ရောက်လျှင် တစ်ဖန် သုံးကြိမ်အော်ပြန်၏။
လူအပေါင်းတို့သည် မုဆိုးနှင့် ခွေးနက်ကြီးကို မြင်လျှင်
ကြောက်လန့်တကြား ပြေးလွှား ပုန်းအောင်းကြ၏။

ထိုအကြောင်းကို မင်းကြီးသိလျှင် ကြောက်လန့်ကာ နန်း
တံခါးများကို ပိတ်စေ၏။

ထိုအခါ ခွေးနက်ကြီးသည် ရှေ့လက်နှစ်ဖက်တို့ကို နန်း
ပြာသာဒ် လေသွန်တံခါး၌ ထားကာ ဟောင်လေသည်။

အသံသည် အထက် ဘဝဂ်၊ အောက် အဝီစိ တိုင်အောင်
ရောက်၍ စကြဝဠာ တစ်တိုက်လုံး ပဲ့တင်ထပ်၏။

မင်းကြီးမေးမြန်း အဖြစ်ဆန်း

မင်းကြီးသည် သတိကို ထိန်းချုပ်ပြီး လေသွန် တံခါးကို
မှီလျက်-

“အို-မုဆိုးကြီး၊ သင့်ခွေးနက်ကြီးသည် အဘယ်ကြောင့်
ဟောင်သနည်း” ဟု မေး၏။

“မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဆာမွတ်သောကြောင့် ဟောင်သည်”
ဟု ပြော၏။ မင်းကြီးက-

“ဆာမွတ်လျှင် ထမင်းကျွေးမည်” ဟု နန်းတော်တွင်းရှိ
ထမင်းတို့ကို ပေးစေ၏။

ခွေးနက်ကြီးသည် တစ်လုတ်တည်း ဟပ်၍ စားပြီး ဟောင်
ပြန်၏။

နောက်ထပ် ဆင်စာ၊ မြင်းစာ၊ ထမင်းတို့ကို ပေးစေ၏။
တစ်လုတ်တည်း ဟပ်၍ စားပြန်၏။

ထပ်၍ ဟောင်ပြန်၏။

တစ်ပြည်လုံး စုရုံး၍ ရသမျှ ထမင်းတို့ကို ပေးပြန်၏။
စားပြီး ဟောင်ပြန်၏။

ခွေးနက်ကြီး ဟောင်ခြင်း အကြောင်းရင်း

မင်းကြီးသည် “ဤခွေးကြီးသည် ခွေးစစ် မဟုတ်၊ ဤ မုဆိုး
လည်း မုဆိုးအစစ်မဟုတ်” ဟု စဉ်းစားလျက်-

“အို-မုဆိုးကြီး၊ ဤခွေးနက်ကြီးကား အဘယ်ကြောင့်
ဟောင်သနည်း” ဟု မေး၏။

ထိုအခါ သိကြားမင်းသည်-

“အို-မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဤခွေးနက်ကြီးကား ထမင်း သား
ငါးတို့ကို စားလို၍ ဟောင်သည်မဟုတ်၊ လူသားကို စားလို၍
ဟောင်၏။

“မုဆိုးကြီး၊ သင့်ခွေးနက်ကြီးသည် လူမြင်သမျှကို စားလိမ့်
မည်လော”

“မင်းကြီး၊ ဤခွေးနက်ကြီးသည် ရန်သူကိုသာစားလိမ့်မည်”

“အဘယ်သူသည် ခွေးနက်ကြီး၏ ရန်သူဖြစ်ပါသနည်း”

“မင်းကြီး၊ မတရားသော အမှုပြုသောသူ၊ အကျင့်စရိုက်
ပျက်သော သူတို့သည် ရန်သူဖြစ်၍ ထိုသူတို့ကို စားလိမ့်မည်”
ဟု ဆို၏။

“ထိုရန်သူတို့အား ငါ့အား ပြောကြားလော့” ဟု ဆို၏။

“မြတ်သောမင်းကြီး၊ ရဟန်းယုတ်တို့သည် ဦးခေါင်းကို တုံးလျက် သပိတ်လက်ဆွဲကာ ကိယ်ဝတ်ဒုက္ခတို့ကို ဝတ်ရုံ၍ လယ်ယာတို့ကို ထွန်လိမ့်မည်၊ ထိုအခါ ခွေးနက်ကြီးသည် ငါ၏ လက်မှ လွတ်လိမ့်မည်။”

“မြတ်သောမင်းကြီး၊ ရဟန်းယုတ်တို့သည် ဦးခေါင်းကို တုံးလျက် သပိတ်လက်ဆွဲကာ ကိယ်ဝတ်ဒုက္ခတို့ကို ဝတ်ရုံ၍ သာသနာတော်အတွင်း၌နေကာ အစားကောင်းကိုစား၊ ယာဉ် ရထား အကောင်းစားကိုစီး၊ အိမ်ရာ-နေရာ အသုံးအဆောင် အကောင်းစား များဖြင့် ကာမဂုဏ်တို့ကို ခံစားကြလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ဤခွေးနက်ကြီးသည် ငါ၏ လက်မှ လွတ်လိမ့်မည်”

“ရဟန်းယုတ်တို့သည် ကြွေးမြီချေးငှား၊ တောင်းရမ်းကြ လိမ့်မည်၊ ထိုအခါ ဤခွေးနက်ကြီးသည် ငါ၏လက်မှ လွတ် လိမ့်မည်”

“ပညာရှိကြကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့သည် ဗေဒင်ကျမ်း၊ ဟဝိတ္တိ ကျမ်း၊ ယဇ်ပူဇော်သော ကျမ်းတို့ကို သင်၍ ယဇ်ပူဇော်ခကို ယူပြီး၊ ယဇ်ပူဇော်ကြလိမ့်မည်၊ ထိုအခါ ဤခွေးနက်ကြီးသည် ငါ၏လက်မှ လွတ်လိမ့်မည်”

“လူတို့သည် မိမိတို့၌ ပစ္စည်းဥစ္စာ ပေါကြွယ်ကြပါလျက် အိုမင်းမစွမ်းရှိသော အမိအဖတို့ကို မမွေးမကျွေးကုန်၊ ထို အခါ ခွေးနက်ကြီးသည် ငါ၏လက်မှ လွတ်လိမ့်မည်”

“အသက်အရွယ်ကြီးသော မိအို ဖအိုအရွယ်တို့အား လူငယ် တို့က အသင်တို့သည် အလွန်မိုက်မဲကြကုန်၏ဟု ပြောဆိုကြလိမ့် မည်၊ ထိုအခါ ခွေးနက်ကြီးသည် ငါ၏လက်မှလွတ်လိမ့်မည်”

“ဆရာမယားကိုလည်းကောင်း၊ အဆွေခင်ပွန်းမယားကိုလည်းကောင်း၊ ဦးရီးမယား ဘထွေးမယားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ လောက၌ ပြစ်မှားကျူးလွန်ကြသော အခါ ဤခွေးနက်ကြီးသည် ငါ၏ လက်မှလွတ်လိမ့်မည်”

“တိုင်းပြည်ကို စောင့်ရှောက်ရမည့် အဝတ်ဖြူဝတ် ပုဏ္ဏားတို့သည် လက်နက်တို့ကို ကိုင်ဆောင်၍ လမ်းခရီး၌ လုယက်ခြင်းကို ပြုကြလိမ့်မည်၊ ထိုအခါ ဤခွေးနက်ကြီးသည် ငါ၏ လက်မှ လွတ်လိမ့်မည်”

“ဖြူစင်သော အရည်အဆင်းနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာ ဖွံ့ဖြိုးစွာရှိပါလျက် စီးပွား ဥစ္စာကို မရှာ၊ မိန်းမများကို ကျူးလွန်လျက် အချစ်ပျက်ခြင်းတို့ကို ပြုကြလိမ့်မည်၊ ထိုအခါ ဤခွေးနက်ကြီးသည် ငါ၏လက်မှ လွတ်လိမ့်မည်”

“မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ပါလျက် လှည့်ပတ်တတ်ကုန်သော အတုအယောင်ကြံစည်၍ လှည့်ပတ်ခြင်း၊ ယုတ်မာသောအကြံအစည်ဖြင့် ကြံစည်ခြင်းတို့ကို ပြုကြသောအခါ ဤခွေးနက်ကြီးသည် ငါ၏လက်မှ လွတ်လိမ့်မည်” ဟူသော ဆယ်ဂါထာတို့ဖြင့် ဟောပြောပြီးနောက်၊ ခွေးနက်ကြီးသည် မတရား အမှုကို ပြုသောသူတို့အား လိုက်ရှာဟန်သကဲ့သို့ လုပ်၍ပြ၏။ လူများကို ထိတ်လန့်စေ၏။

သိကြားမင်းမှာကြားထိုစကား

လူအများ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သော အချိန် သိကြားမင်းသည် မိမိအသွင်ကို ကောင်းကင်၌ ထွန်းပစေပြီး-

“မြတ်သောမင်းကြီး၊ ငါသည် မုဆိုးမဟုတ်၊ သိကြားမင်းတည်း၊ ဤရှင်၊ လူအပေါင်းတို့သည် ပျက်စီး နေကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ငါလာခဲ့သည်၊ ရှင်၊ လူ၊ ရဟန်းတို့သည် တရားစောင့်ကြကုန်လော့၊ ဤနေ့မှစ၍ ငါသည် တရားမစောင့်သောသူတို့ကို စားစေမည်”

ဟု ခြိမ်းခြောက်ပြီးလျှင်၊ သတာရဟ လေးဂါထာတို့ဖြင့် တရားဟော၍ ဆုတ်ယုတ်နေသော သာသနာတော်ကို နောက်ထပ်တစ်ဖန် အနှစ်တစ်ထောင် တည်ရစ်အောင် ချီးမြှောက်ခဲ့၍ မာတလိနတ်သားနှင့်အတူ မိမိစံရာ တာဝတိံသာသို့ ပြန်သွားကြ၏။

ထိုအခါမှစ၍ မင်းကြီးနှင့်တကွ တိုင်းသူပြည်သား အပေါင်းတို့သည် တရားစောင့်ကြကုန်လျက် သေသည်၏အဆုံး၌ နတ်ပြည်သို့ လားကြကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

မာတလိသည် အာနန္ဒာ၊
သိကြားမင်းသည် ငါဘုရားဖြစ်လာ၏ -
ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်း၏။

(၂) မင်း၏ ဥပါယ်ညဏ်ဖြင့်ခြယ်

(ဇာ ၅၀၊ ဒုဗ္ဗေဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် သတ္တဝါတို့၏ အကျိုးစီးပွားအတွက်
ကျင့်ဆောင်တော်မူခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း စိုးစံစဉ်-

ဘုရားလောင်းသည် ထိုမင်း၏ သားတော် အိမ်ရှေ့မင်းသား
ဖြစ်၏။

ဗြဟ္မဒတ်မင်းသားဟုပင် အမည်တွင်၏။

ထိုစဉ်ကာလက ဗာရာဏသီ ပြည်သူတို့သည် နတ်ပူဇော်ချိန်
ရာသီ ရောက်လျှင် တစ်ပြည်လုံးက ပြည်သူတို့သည် မြို့ပြင်
ညောင်ပင်ကြီးတွင် စုဝေးကြပြီး ကြက်၊ ဝက်၊ ဆိတ်၊ နွားတို့ကို
သတ်ဖြတ်၍ နတ်ပူဇော်ပွဲကြီး ကျင်းပ၏။

ဘုရားလောင်း အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် လုံးဝနှစ်မြို့ခြင်း မရှိ။

ငါထီးနန်းရသည့်အခါ ပြုပြင်မည်ဟု စိတ်ကူးထား၏။

စိတ်ကူးသည့် အတိုင်းလည်း နတ်ပူဇော်ပွဲ ကျင်းပသည့်
ရာသီတိုင်းတွင် အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ရထားစီး၍ နတ်ပူဇော်ရာ
ညောင်ပင်တွင် သွားပြီး ပြည်သူတို့နှင့်အတူ ပူဇော်လေ့ရှိ၏။
ပြည်သူတို့သည် ဘုရားလောင်း အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ အပြုအမူ
ကို ကြည့်ညို့နှစ်သက်နေကြ၏။

ခမည်းတော် နတ်ရွာလားသော် မင်းဖြစ်လာ၏။ မင်းဖြစ်သည် နှင့် အမတ် ပုဏ္ဏား သူဌေး သူကြွယ်တို့ကို စည်းဝေးစေ၍-

“အချင်းတို့၊ ငါသည် အဘယ်ကြောင့် မင်းအဖြစ်ရသည်ကို သိကြပါသလား” ဟု မေး၏။

“မသိပါ” ဟု ဆိုကြလျှင်-

“မြို့ပြင်ဘက်မှ ညောင်ပင်အား ပူဇော်ပသ သည်ကို မြင်ကြ သိကြပါသလား” ဟု မေး၏။

“မြင်ကြပါသည်” ဟု ဖြေလျှင်-

“ငါသည် အကယ်၍ မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်လျှင် ငါ၏ နိုင်ငံ အတွင်းမှ ကံငါးပါးကို ကျူးလွန် ဖောက်ဖျက်သူများအားသတ် ၍ ထိုသူတို့၏ အသား အသွေး အူသိမ်တို့ဖြင့် သင်ညောင်စောင့် နတ်မင်းအား ပူဇော်ပါမည်ဟု ကတိပြုထားခဲ့သည်”

“သင်တို့သည် ကံငါးပါးကို ကျူးလွန်သူ အပေါင်း တစ် ထောင် ရှာဖွေပြီး ယဇ်နတ်ပူဇော်ရန် စုဆောင်းကြရမည်”

“ငါ မင်းအဖြစ် ရောက်ပြီး နောက်တွင် ကံငါးပါးကို ကျူး လွန်သူတို့၏ အသွေးအသားတို့ဖြင့် ယဇ်ပူဇော်မည့်အကြောင်း ပြည်သူတို့သိရန် စည်လည်စေပြီး နောက်တစ်နေ့မှစ၍ ရှာဖွေ ဖမ်းဆီးကြရမည်”

“မြတ်သောမင်းကြီး၊ ကံငါးဟူသည် အဘယ်နည်း”

“ကံငါးပါးဟူသည်ကား (၁) ပါဏာတိပါတ- သူတစ်ပါး အသက်ကို သတ်သောကံ၊ (၂) အဒိန္နာဒါန- သူတစ်ပါး ဥစ္စာ ပစ္စည်းတို့ကို လိမ်လည်လှည့်ဖျား ခိုးယူသောကံ၊ (၃)

ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ- သူတစ်ပါးလင်သား၊ သားမယား တို့ကို ကျူးလွန်သောကံ၊ (၄) မုသာဝါဒ- မမှန်သောစကား၊ လိမ်လည်ပြောကြားမှုကံ၊ (၅) သုရာမေရယ- အရက်သေစာ သောက်စား မူးယစ်သောကံ၊ ဤငါးပါးသော ကံများကို ကျူးလွန်သူ တစ်ထောင်ပြည့်အောင် စုဆောင်း ဆက်သွင်းကြ ရမည်”ဟု အဓိန့်တော်မှတ်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့မှစ၍ ဗာရာဏသီပြည်သူတို့သည် ယစ်ပူဇော် ခြင်း ခံရမည်ကို ကြောက်၍ ကံငါးပါးကို လုံခြုံအောင် ထိန်း သိမ်း စောင့်ရှောက်ကြသဖြင့် ယစ်ပူဇော်ရန် လူတစ်ယောက်မှ ရှာမရကြ။ ဗာရာဏသီပြည်သူတို့ သေသောအခါ နတ်ပြည်သို့ လားကြလေ၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

ဗာရာဏသီမင်း၏ပရိသတ်သည်- ဘုရား၏ ပရိသတ်၊
ဗာရာဏသီမင်းသည်- ငါဘုရား-
ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်း၏။

(၃) တစ်မျိုးသားလုံးအတွက် အသက်နှင့်လဲသူ
(အ ၄၀၇၊ မဟာကပိဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ်-
ရဟန်းတို့က ဘုရားရှင်သည် ဆွေတော် မျိုးတော် တို့၏
အကျိုး ကျင့်တော်မူပုံတို့ကို ပြောဆိုနေကြရာ၊ ဘုရားရှင်ကြား
သိတော်မူ၍ ငါဘုရားသည် ရှေးအခါ၌လည်း ကျင့်တော်မူခဲ့
ဖူးပြီဟု အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းစိုးစံစဉ်-
ဘုရားလောင်းသည် မျောက်မျိုး၌ ဖြစ်၏။
ဆင်ပြောင်ငါးစီး အားကြီး၏။

အခြံအရံ မျောက်ပေါင်း ရှစ်သောင်းရှိပြီး၊ ဂင်္ဂါမြစ်အနီး ကြီးမားသော သရက်ပင်၌ နေကြကုန်၏။

ထိုသရက်ပင်ကြီးသည် နတ်ဩဇာတမျှ အနံ့ အရသာနှင့် ပြည့်စုံသော အိုးစရည်း(စဉ့်အိုး)မျှလောက်သော အသီးများကို သီး၏။

သရက်သီးတို့သည် ဂင်္ဂါမြစ်ထဲသို့ အချို့ကျကုန်၏။ ကုန်း ထက်၌ အချို့ ကျကုန်၏။ သရက်ပင်ခြေရင်း၌ အချို့ကျကုန်၏။

ဗာရာဏသီမင်းနှင့် သရက်သီး

ဘုရားလောင်းမျောက်မင်းသည် ရေထဲသို့ ကျသော သရက် သီးတို့သည် အန္တရာယ်ဖြစ်စေနိုင်၏။ ပွင့်စမှစ၍ အပွင့်တို့ကို စားစေ၏။ အကင်းတို့ကိုလည်း ပုတ်ချ ခါချစေပြီး ရေထဲ ကျနိုင်သည့် အပွင့်အသီးတို့ကို ဖျက်ဆီးစေ၏။

တစ်ခါသော် မမြင်နိုင်သော ခါချဉ်ထုပ်အတွင်းမှ သရက် သီးမှည့် တစ်လုံးသည် ဂင်္ဂါမြစ်ထဲသို့ ကျကာ ဗာရာဏသီ မင်းကြီး ရေကစားရာ ပိုက်ကွန်တွင် ငြိ၍ တည်၏။ လှပဝင်းဝါ သော အသီးဖြစ်၍ စားကြ၏။ အနံ့ရော အရသာပါ ထူးကဲ၏။ မင်းကြီးသည် သရက်သီး၏ အရသာကို လွန်စွာတပ်မက်သွား ၏။ မုဆိုးတို့အား မေး၍ မုဆိုးတို့က ဂင်္ဂါမြစ်၌ရှိနိုင်ကြောင်း လျှောက်တင်ကြ၏။

မင်းကြီးသည် မုဆိုးတို့ကို လမ်းပြစေ၍ လှေဖောင်တို့ကို ဖွဲ့ကာ စစ်သည်မိုလ်ပါအပေါင်းခြံရံလျက်မြစ်ညာသို့ ဆန်တက် သွားကြ၏။

မင်းကြီးသည် လှေဖောင်တို့ကို မြစ်ကမ်းနား၌ ဆိုက်ကပ်ထားပြီး သရက်ပင်ရှိရာသို့သွား၍ သရက်ပင်ကြီးအောက်၌ပင် အခြံအရံအပေါင်းတို့နှင့် စခန်းချ၍နေကြ၏။ သရက်သီးတို့ကိုလည်း စားကြ၏။

ညဉ့်အခါ၌ မီးထွန်းညှိလျက် အရပ်လေးမျက်နှာ တို့၌ အစောင့်ချထား၏။

မျောက်မင်းသ် မျောက်အပေါင်းနှင့်အတူ၊ ညဉ့်အခါလူတို့ အိပ်ပျော်နေခိုက်၊ သရက်ပင်ကြီးပေါ်တက်၍ သရက်သီးတို့ကို စားကြ၏။

မင်းကြီးအိပ်ရာမှနိုးလျှင် သရက်ပင်ပေါ်မှ မျောက်တို့ကို တွေ့၏။ လေးသမားတို့ကို “အမောင်တို့ မျောက်တို့ကို မပြေးနိုင်အောင် စောင့်ကြ၊ နက်ဖန် သရက်သီးရော မျောက်သားတို့ကိုပါ စားမည်”ဟု အမိန့်ပေး၏။

လေးသမားတို့လည်း စောင့်ကြပ်နေကြ၏။

မျောက်တို့သည် လေးသမားတို့ စောင့်နေကြပုံကို မျောက်မင်းအား ပြောကြားသည်။

တစ်မျိုးသားလုံးအတွက်

ထိုအခါ မျောက်မင်းက “အမောင်တို့မကြောက်ကြလင့်ငါအသက်ပေး၍သင်တို့လွတ်မြောက်အောင် ကြံဆောင်မည်ဟု နှစ်သိမ့်စေပြီး ဖြောင့်သော သစ်ကိုင်းဖျားကို သွား၍ ခုန်လိုက်ရာ လေးအပြန်တစ်ရာဝေး၍ အန္တရယ်လွတ်နိုင်သည် ဂင်္ဂါတစ်ဘက်ကမ်းရှိ ချုံတစ်ခုသို့ ကျလေ၏။

မျောက်မင်းသည် ချုံအပေါ်အထိ ရောက်နိုင်မည် အကွာအဝေးကို ခုန်ရင်းတွက်ချက်၍ ကြိမ်နွယ်တစ်ခုကို ဖြတ်၏။
သို့သော် မိမိခါး၌ ချည်ရမည့် အတိုင်းအတာကိုမူ ထည့် မတွက်မိခဲ့ပေ။

မျောက်မင်းသည် ကြိမ်နွယ်ကို ခိုင်ခံ့သော သစ်ပင်တစ်ပင် တွင် ချည်လျက် တစ်ဖက်စွန်းကို မိမိခါးမှာချည်ပြီး သရက်ပင် ကြီးဆီသို့ ခုန်တက်လေ၏။ သရက်ကိုင်းအဖျားကို ဆွဲကိုင်မိ သော်လည်း ကိုယ့်၏ တစ်ပြန်စာ ကြိုးလိုနေသဖြင့် သစ်ပင်သစ် ကိုင်းတွင် တိုက်ရိုက်မချည်နိုင်တော့ဘဲ သရက်ကိုင်းကို လက်နှစ် ဖက်ဖြင့် ဆွဲလိုက်လျှင် မျောက်မင်း၏ ကိုယ်မှာ တံတားခင်းသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

အချိန်ကို မစောင့်နိုင်သဖြင့် မျောက်အားလုံးကို မိမိကျော ပေါ်က လျှောက်ပြီး ကြိမ်နွယ်တန်းမှတစ်ဆင့် ပြေးကြရန် အမိန့် ပေးလေ၏။ မျောက်အပေါင်းတို့သည် မျောက်မင်း ကျောပေါ်ကို နင်း၍ နွယ်တန်းမှတစ်ဆင့် ကူးပြေးကြလေ၏။

စိတ်ကောင်းမရှိသူ

နွယ်ကြီးဖြင့် ကူးကြသော မျောက်အပေါင်းတို့တွင် စိတ် ကောင်းမရှိသော ဒေဝဒတ်အလောင်း မျောက်သည် ပါဝင်၏။

သူကူးရမည့်အလှည့်တွင် ဘုရားလောင်း မျောက်မင်း၏ ကျောပေါ်သို့ ပြင်းစွာဖြင့် တအားခုန်ချလိုက်၏။ ကျောပေါ်သို့ ပြင်းစွာကျသဖြင့် ဘုရားလောင်း၏ နှလုံးသည် ကွဲလေ၏။

မင်းကြီးသည် မျောက်တို့၏ အမူအရာကို ကြည့်၍ လေး သမားတို့အား မပစ်ရန် ဟန့်တားပြီး ကြည့်ရှုနေလေသည်။

မျောက်မင်းသည် ထိုဒဏ်ရာဖြင့် နှလုံးကွဲလျက် မချိမဆန့်ဝေဒနာ ခံစားရကာ အဖော်မရှိ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့လေ၏။

ဘုရားလောင်း မျောက်မင်း၏ သက်စွန့်ဆံဖျား သူတစ်ပါးအတွက် ဆောင်ရွက်နေပုံနှင့် ဒေဝဒတ်အလောင်း မျောက်၏ ညစ်ပတ်မှုဒဏ်ကို မချိမဆန့် ခံစားနေရသည်ကို မင်းကြီး တွေ့မြင်လေ၏။ “အချင်း အမတ်တို့၊ လှေဖောင်ပေါ်မှ ငြိမ်းဆင်ပြီး မျောက်မင်းကို အသာအယာ မြေသို့ ချကြလော့” ဟု အမိန့်ပေး၏။

မင်းတို့ကျင့်ရာ လမ်းနှစ်ဖြာ

မျောက်မင်း မြေသို့ရောက်လျှင် နူးညံ့သော သိုးမွေးအခင်းပေါ်တွင် အိပ်စေလျက် ဒဏ်ရာတို့ကို ဖန်ဆေး ကြပ်ထုပ်ထိုးစေကာ အကြိမ်တစ်ထောင်ချက်သော ဆီဖြင့် ဆုပ်နယ်စေ၏။ မိမိမူကား နိမ့်သောနေရာမှနေလျက်-

“အို-မျောက်မင်း၊ သင်သည် မိမိကိုယ်ကို တံတားခင်းသကဲ့သို့ နွယ်ကြိုးဖြင့် သွယ်တန်းကာ မျောက်အပေါင်း၏ အသက်ဘေးကို ကယ်ဆယ်ခဲ့၏။ သင်သည် ထိုမျောက်တို့နှင့် ဘယ်သို့ တော်စပ်သနည်း” ဟု မေး၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်း မျောက်မင်းက-

“အကျွန်ုပ်သည် မျောက်ရှစ်သောင်းတို့၏ အကြီးအမှူးမင်း ဖြစ်ပါ၏။ ထိုသူတို့၏ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်မှုတို့ကို ဆောင်ရွက်ရ၍ မြဲသောသူတို့ဖြင့် အကျွန်ုပ်သည် သေရခြင်းကို မရွံ့ပါ။

“မင်းကြီး၊ မင်းတို့မည်သည် လူအပေါင်းတို့၏ ချမ်းသာရေးကိုရှေ့ရှုမည်၊ မင်းတို့မည်သည် ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံစေမည်။

ဦးခေါင်းခွံ ရွှေချပူဇော်ကြ

မင်းကြီးသည် မျောက်မင်း၏ အလောင်းကို မင်းတို့၏ အဆောင်အယောင်တို့ဖြင့် ထင်းလှည်း အစီးတစ်ရာဖြင့် မီးသဂြိုဟ်ကြ၏။

မျောက်မင်း၏ ဦးခေါင်းခွံကို ရွှေချပြီး၊ လှံတံဖျား၌ထား၍ နန်းတော်သို့ ယူဆောင်ခဲ့၏။ နန်းတော်နှင့်တကွ မြို့ကို တန်ဆာဆင်စေပြီး မျောက်မင်း၏ ရွှေချဦးခေါင်းခွံကို ပန်းနုသာတို့ဖြင့် ခုနစ်ရက် ခုနစ်လီ ပူဇော်ကြ၏။ ထို့နောက် မင်းကြီးသည် မျောက်မင်း၏ ရွှေချဦးခေါင်းခွံကို ဌာပနာ၍ စေတီတည်ထားပြီး အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ပူဇော်၏။ အမတ်၊ မောင်းမမိသံ၊ ခြွေရံသင်းပင်းတို့နှင့်တကွ ပြည်သူ ပြည်သား အပေါင်းတို့ကို လည်း ပူဇော်စေ၏။ မင်းကြီးသည် မျောက်မင်း၏ ဆုံးမစကား၌ တည်၍ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြု၏။ သေလွန်သောအခါ နတ်ပြည်သို့လား၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

မင်းကြီးသည်-	အရှင်အာနန္ဒာ၊
ပြစ်မှားသောမျောက်သည်-	ဒေဝဒတ်၊
မျောက်မင်း၏ ပရိသတ်သည်-	ဘုရားပရိသတ်၊
မျောက်မင်းသည်-	ငါဘုရားဖြစ်လာ၏ -

ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်း။

(၄) ကြိုတင်ပြင်ဆင် ဘေးကင်းစင် ဝတ္ထု
(၄၆၆၊ သမုဒ္ဒဝါဏီဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရား ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ်-
ဒေဝဒတ်သည် နောက်ပါ ငါးရာနှင့်တကွ အဝိစိင်ရဲ၌ကျ၍
ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ရခြင်းကို အကြောင်းပြု၍
ဟောကြားတော်မူ၏။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း စိုးစံစဉ်-
ဗာရာဏသီပြည်၏/မနီးမဝေး၌ လူပေါင်း တစ်ထောင်ရှိသော
“လက်သမားရွာကြီး” တစ်ရွာ ရှိ၏။

ထိုရွာမှ လက်သမားတို့သည် အိမ်ဆောက်ပေးမည်၊ ညောင်စောင်း၊ အင်းပျဉ်လုပ်ပေးမည်ဟု ငွေများကို ယူသုံးကြ၏။

ဆောက်လုပ် မပေးနိုင်ကြလျှင် ငွေရှင်များက ငွေများပြန်တောင်းကြရာ၊ ငွေကိုလည်း ပြန်မဆပ်နိုင်ကြသဖြင့် တောသို့ သွားကာ သစ်ပင်များကို ခုတ်လှဲ၍ လှေကြီးများ တိတ်တဆိတ် စပ်ကာ ရွာမှ တစ်ဂါဝတ်မျှ ဝေးသော မြစ်ဆိပ်၌ထားပြီး ညဉ့်အချိန် သားမယားနှင့် ပစ္စည်းများ သယ်ဆောင်ကာ သမုဒ္ဒရာသို့ လွှင့်ကြ၏။

မကြာမီ ကျွန်းငယ်တစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက်ကြ၏။

လက်သမားတို့သည် ထိုကျွန်းကို ရောက်လျှင် ကျွန်းကို စုံစမ်းရန် ရဲရင့်သော လူခုနစ်ယောက် ရှစ်ယောက်တို့ကို လက်နက်စွဲကိုင်လျက် ကျွန်းကို လှည့်လည်စေ၏။

ထူးဆန်းသော လူတစ်ယောက်

ထိုကျွန်းငယ်၌ အလိုလိုပေါက်သော သလေးစပါး၊ ကြံ၊ ငှက်ပျော၊ သရက်၊ ပိန္နဲ၊ ထန်း၊ အုန်းစသည်တို့ရှိ၏။

သင်္ဘောပျက်ရာမှ ထိုကျွန်း၌ တင်လာသောလူတစ်ယောက်သည် သလေးစပါး အသီးအနှံများကိုစား၍ ဆူဖြိုးသောကိုယ်ရှိပြီး ကိုယ်တွင် အဝတ်မရှိ ဖားလျားကျသော ဆံမုတ်ဆိတ်တို့ဖြင့် ကြောက်စရာ ကောင်းနေ၏။

ထိုသူသည် နံနက်စာစား၊ ကြံရည်သောက်၍ အေးမြသော သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် ပဏ်လက်အိပ်ကာ သိချင်းဆိုနေ၏။

ဇေယျဒီပါ ကျွန်းလုံးမှာကား လူများတို့မှာ စိုက်ကြ၊
ပျိုးကြ၊ ကုန်သွယ်ရနှင့် သောက ဗျာပါရများလှစွာ၏။
ဤကျွန်းငယ်ကား မွန်မြတ်လှစွာ စားစရာများ လိုရာ
ခဏ ရနိုင်ကြ၏။

စုံစမ်းသောသူတို့သည် ဤအသံကား လူသံပင်ဖြစ်သည်။
အသံကြားရာသို့ လိုက်ကြရာ၊ ထိုသူကိုမြင်လျှင် ဘီလူးထင်ပြီး
လေးမြားကို တင်၏။

လူ့စရိုက် လူ့သဘော

ထိုသူသည် ကြောက်လန့်တကြားပင် “ကျွန်ုပ်လူသားစစ်
စစ်ပါ၊ မသတ်ပါနှင့်”ဟု တောင်းပန်သဖြင့် မေးမြန်း ပြော
ဆိုပြီး လူအစစ်ဖြစ်ကြောင်းသိရမှ အနီးသို့ ကပ်သွားကြ၏။

ထိုသူက သင်္ဘောပျက်၍ ဤကျွန်းပေါ် ရောက်လာပုံကို
ပြော၍-

“သင်တို့သည် ကံကောင်းခြင်းကြောင့် ဤကျွန်းကို ရောက်
လာရသည်။ စိုက်စရာ ပျိုးစရာ မလို၊ စားစရာ အကုန်ရှိသည်။
ပေါများသည်။ ဤကျွန်းကို ဘီလူးတို့ကပိုင်၏။ အနှောင့်အယှက်
မပြုပါ”

အထူးသဖြင့်ကား ကျင်ကြီးကျင်ငယ် စွန့်လျှင် သဲဖြင့်
ဖုံးကြပါ။

ဘီလူးတို့မြင်လျှင် စက်ဆုပ်၍ အမျက်ထွက်ပြီး ရန်ပြုလိမ့်
မည်။ အခြား ဘေးရန်မရှိပါဟု ပြော၏။

လက်သမားတို့သည် ထိုသူကို လက်သမားအကြီးအကဲတို့ဆံ
ခေါ်သွား၏။ ထိုသူ၏ ပြောပြချက်အရ ထိုကျွန်းပေါ်တွင်
အတည်အကျနေကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

လက်သမား တစ်ထောင်တွင် ငါးရာစီမှာ အကြီးအမှူး
တစ်ယောက်စီ ရှိကြ၏။ ထိုအကြီးအမှူး နှစ်ယောက်တွင်
တစ်ယောက်ကား မိုက်၏။ တစ်ယောက်ကား လိမ္မာ၏။

ချမ်းချမ်းသာသာ နေရသဖြင့် ဝမ်းသာကြ၏။

ကြာမြင့်သော် အလုပ်မရှိ ပျင်းရိသဖြင့် ကြံရည်ဖြင့် အရက်
ချက်၍ သောက်ကြပြီး က၊ကြခုန်ကြ၊ လူမှန်းမသိဖြစ်လာကြ၏။
ကျင်ကြီးကျင်ငယ်တို့ကို ထင်ရာစွန့်၍ မမဲ့မလွမ်းဘဲ ထားကြ၏။

နတ်တို့ စိတ်ဆိုးကြခြင်း

လကွယ်နေ့ နတ်တို့သည် စည်းဝေးရောက်လာကြ၏။

ကျင်ကြီးကျင်ငယ် စက်ဆုပ်ဖွယ်တို့ကို မြင်လျှင် အမျက်
ထွက်၍ ယနေ့ ငါတို့၏ အစည်းအဝေးပျက်ပြီ၊ ဤနေ့မှစ၍
တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက် လပြည့်နေ့၊ လထွက်သောအချိန်တွင်
သမုဒ္ဒရာရေကို တက်စေ၍ ဤသူအားလုံးကို သတ်မည်ဟု နေ့
ရက်ကို သတ်မှတ်လိုက်၏။

သမ္မာဒေဝနတ်

ထိုနတ်တို့တွင် ကြင်နာသနားတတ်သော နတ်သား တစ်
ယောက်သည် ငါ့မျက်စိအောက်တွင်မပျက်မစီးကြပါစေနှင့်ဟု
နတ်ဝတ်တန်ဆာဝတ်၍ ကျွန်းကို ထွန်းလင်းစေလျက်၊ မြောက်
အရပ်မှနေ၍-

“အို-လက်သမားတို့၊ ဤနေ့မှ တစ်ဆယ့် ငါးရက်မြောက်၊ လပြည့်နေ့ လထွက်သောအခါ တစ်ကျွန်းလုံး ရေလွှမ်းမိုး လိမ့်မည်၊ လွတ်ရာသို့ သွားကြလော့” ဟု သတိပေး ကြွေးကြော်၏။

နတ်ဆို:

ထိုအခါ ကြမ်းကြုတ်သော နတ်သား တစ်ယောက်သည် ဤသူတို့ ထွက်မပြေးဘဲ ပျက်စီးကြစေရန် အကြံဖြင့် နတ်ဝတ် တန်ဆာဝတ်၍ ကျွန်းကို ထွန်းလင်းစေပြီး တောင်အရပ်မှနေ၍-

“အို- လက်သမားတို့၊ ဤ ကျွန်းမြတ်ကို သမုဒ္ဒရာရေသည် မလွှမ်းမိုးနိုင်၊ မကြောက်ကြလင့်၊ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နေကြပါ၊ အစားအစာ ပေါကြွယ်ဝသော ဤကျွန်းမြတ် တွင် သင်တို့၌ ဘေးရန် မရှိပါ။ သားစဉ်မြေးဆက် နေကြပါ” ဟု ပြော၍ သွားလေ၏။

လူတို့ စိတ်ဝမ်းကွဲကြခြင်း

လက်သမားမိုက်သည် အားရဝမ်းသာ လက်သမားတို့ကို ခေါ်ပြီး-

“အချင်းတို့၊ တောင်အရပ်က ပြောသော နတ်သားက ဘေးမရှိပါဆိုသည်မှာ မှန်ရာ၏။ မြောက်အရပ်က နတ်သား၏ စကားသည် မမှန်၊ ရန်သူဖြစ်၏။ မကြောက်ကြလင့်” ဟု ပြောဆို၏။

အစာရေစာ မက်မောသော လက်သမားမိုက် ငါးရာတို့က ခေါင်းဆောင်မိုက်၏ စကားကို လက်ခံကြ၏။

ထိုအခါ ပညာရှိ လက်သမားမှူးသည် လက်သမားတို့ကို
ခေါ်ပြီး-

“အချင်းတို့ နတ်သားနှစ်ပါးမှာ စကားမညီကြ၊ တစ်ဦးက
ဘေးရှိသည်။ တစ်ဦးက ဘေးမရှိဟုဆိုကြသည်။ ငါစကားကို
နားထောင်ကြပါ။ ငါတို့အားလုံး ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရမည်။
တက်ညီလက်ညီ လင်းယဉ်၊ ရွက်၊ ထိုးဝါး ယန္တရားအစရှိသည်
ပြည့်ပြည့်စုံစုံနှင့် ကျင်းနက်သော လှေသင်္ဘောကို ဆောင်ထား
ကြရမည်။ အကယ်၍ တောင်အရပ်သူ ပြောသော နတ်သား
စကားအရ ဘေးမရှိ၍ ဤကျွန်းကို စွန့်ပြီး ထွက်ပြေးမသွားရ
လျှင်လည်း နောင်ပေါ်လာမည့် ရန်အတွက် အသင့်ပြင်ပြီးသား
ဖြစ်မည်”

မြောက်အရပ်က နတ်စကား မှန်ခဲ့လျှင် ငါတို့ သင်္ဘောကို
စီး၍ ချမ်းချမ်းသာသာ တစ်ဘက်ကမ်းကို ကူးကြစို့။

ရှေးဦးစွာ ပြောသည့် နတ်စကားကို လည်း အမှန်ဟု
မယူသင့်။

နောက်ထပ် ပြောသော နတ်စကားကိုလည်း အမှန်ဟု
မယူသင့်။

အထင်နှင့်ပြောသည့် စကားနှစ်ရပ်ကို မှတ်သားပြီး ရှေ့
စကား နောက်စကားနှစ်ရပ်ကို ဆင်ခြင်ပြီး သဘောယုတ္တိရှိသည့်
စကားကို ယူသူသည် အမှန်ပင်မြတ်သည့် နေရာသို့ ရောက်ရ၏။
ဟု ပြောဆို၏။

ထိုအခါ လက်သမားမိုက်က-

“သင်သည် ရေနွက်ထဲမှာ မိကျောင်း ပေါ်နေသည်ကို မြင်တတ်၏။ အလွန် အရှည်ကိုမြင်၏။ ရှေးဦးပြောသော နတ်သားသည် ငါတို့ကို မချစ်၍ ပြော၏။ ဤလောက်ကောင်းသော ကျွန်းစုကို စွန့်ပြီး ငါတို့ ဘယ်ကိုသွားရမည်နည်း၊ အကယ်၍ သင်သွားလိုသော် သင့်ပရိသတ်နှင့် သင့်လှေကို လုပ်ကြ၊ ငါတို့တော့ လှေလုပ်စရာမလို” ဟု ဆို၏။

ကြိုတင်ပြင်ဆင်ကြသူများ

ပညာရှိလက်သမားသည် မိမိတပည့် ငါးရာနှင့် ကြီးစွာသော လှေကို လုပ်ကြပြီး သားမယားနှင့်တကွ ရှိသမျှပစ္စည်းတင်ကာ လှေပေါ်မှာ နေကြ၏။ လပြည့်နေ့ လထွက်ချိန်တွင် သမုဒ္ဒရာ လှိုင်းတို့ အဟုန်ပြင်းစွာ တက်လာသောအခါ လှေကို လွှင့်၏။

လက်သမားမိုက်သည် အရသာ၌ တပ်မက်သောကြောင့် လာမည့်ဘေးကို မကြည့်သဖြင့် ငါးရာကုန်သော နောက်လိုက်တို့နှင့်တကွ ပျက်စီးရလေ၏။

ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခြင်းသည် ဒုက္ခမတွေ့နိုင်

မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးမှ ဟောတော်မူသည်ကား-

“ရဟန်းတို့ သမုဒ္ဒရာအလယ်၌ ထိုကုန်သည်တို့သည် မိမိတို့၏ ကြိုတင်ပြင်ဆင်သော အမှုကြောင့် ချမ်းသာစွာ သွားရကုန်သကဲ့သို့ မြေကြီးအထုနှင့်တူသော ပညာရှိသော သူသည် လာမည့်အကျိုးကိုသိ၍ အနည်းငယ်မျှသော မိမိအကျိုးကိုမျှလည်း မလွန်”

“အရသာ၌ တပ်မက်သော လူမိုက်တို့သည် တွေ့ဝေသောကြောင့် လာမည့်အကြောင်းကို မသိ၍ သမုဒ္ဒရာအလယ်၌ နစ်မြုပ်ရသကဲ့သို့ ပစ္စုပ္ပန်မျက်မှောက်၌ အကြောင်းတစ်စုံ တစ်ရာ ဖြစ်လတ်သော် နစ်တတ်ကြကုန်၏”

ရဟန်းတို့ အမှုကိစ္စ ပြုသောအခါ၌ ငါ့ကို မနှိပ်စက်စေသတည်းဟု လာမည့် ကိစ္စကို ကြိုတင်ပြုနှင့်ရာ၏။ ပြုသင့်သော ကိစ္စကို ကြိုတင် ပြုသောသူတို့ကို ထိုကိစ္စနှင့် ကြိုလာသော အခါ မနှိပ်စက်တော့ပေ။

အမှုကိစ္စပြုလုပ်လျှင် အခက်အခဲ မတွေ့ရန် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားကြရာသည်။ ဤသို့ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားလျှင် အရေးကြီးသောအခါ အခက်အခဲ မတွေ့နိုင်ပေ။

ရှေးကလည်း ဒေဝဒတ်သည် ပစ္စုပ္ပန်ချမ်းသာကို မက်မောတွယ်တာ၍ လာမည့်ဘေးကို မကြည့်ဘဲ ပျက်စီးခဲ့ဖူးပေပြီဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

ထိုစဉ်က လက်သမားမိုက်သည်-	ဒေဝဒတ်၊
တရားမစောင့်သောနတ်သည်-	ဒေဝဒတ်၏အပည့်
	ကောကာ
တရားစောင့်သော နတ်သားသည်-	သာရိပုတ္တရာ၊
ပညာရှိလက်သမားသည်-	ငါဘုရားဖြစ်လာ၏-
ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်း၏။	

(၅) ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းသူ ဝတ္ထု

(စာ ၂၀၀၊ သာဓုသီလဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဧတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ်-
ပုဏ္ဏားကြီးတစ်ယောက်၌ သမီးလေးယောက်ရှိ၏။ လုလင်
လေးယောက်က လာရောက် တောင်းရမ်းကြ၏။ ထိုလုလင်တို့
တွင် အဆင်းလှသူ၊ အရွယ်ကြီးသူ၊ အမျိုးမြတ်သူ၊ သီလရှိ၍
ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းသူ ဟူ၍ လေးမျိုး ကွဲ၏။ ပုဏ္ဏားကြီး
ဝေခွဲမရ၍ ဘုရားထံ လျှောက်ထား၏။

“ပုဏ္ဏားကြီး-ဤပြဿနာမျိုးကို ရှေးက ပညာရှိတို့ ဖြေဆို
ခဲ့ဖူးပြီ။ သင်ကား ဘဝခြားသွား၍ မမှတ်မိနိုင်”ဟု မိန့်ကြား
ကာ အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း စိုးစံစဉ်-

ဘုရားလောင်းသည် ဗာရာဏသီပြည်၌ ဒိသာပါမောက္ခ
ဆရာကြီး ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် သမီးလေးယောက်ရှိသော ပုဏ္ဏားကြီးထံ လူငယ်
လေးယောက်တို့ လာရောက် တောင်းကြ၏။

ပုဏ္ဏားကြီး ဝေခွဲမရ၍ ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးထံ အကြံ
ဉာဏ်တောင်း၏။

ဒိသာပါမောက္ခဆရာကြီးက မိန့်ကြား၏။

“အဆင်းလှခြင်းသည် ဂုဏ်ရှိလှပေ၏”

“အရွယ်ကြီးသူကို အလေးအမြတ် ပြုသင့်၏။”

“အမျိုးမြင့်မြတ်ခြင်းသည် အကျိုးစီးပွား ဖြစ်ထွန်းနိုင်၏”

သို့သော် ထိုသုံးယောက်တွင် ကိုယ်ကျင့်တရားများ ပျက်စီး
နေကြပါက ကဲ့ရဲ့ဖွယ်ဖြစ်၏။

ငါတို့သဘောကား (ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းသည့် သီလ
ရှိသူကိုသာ) သားမက်လောင်းအဖြစ် သဘောကျပေ၏။

ဟု မိန့်ကြား၏။ ပုဏ္ဏားကြီးသည် ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်း
သော သီလရှိသူအား သမီးလေးယောက်စလုံးနှင့် ပေးစားလိုက်
လေ၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

ယခင်ပုဏ္ဏားသည်-

ဒိသာပါမောက္ခဆရာကြီးသည်-

ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်း၏။

ယခုပုဏ္ဏား၊

ငါဘုရားဖြစ်လာ၏

(၆) သီလရှိသူ သမီးယူခေသည့် ဝတ္ထု

(ဇာ ၃၀၅၊ သီလဝိမသနဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်ဗွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ်-
ရဟန်း ငါးပါးတို့ ညဉ့်သုံးယံအတွင်း၌ စိတ်ကစားဖောက်
ပြားနေသည်ကို ဘုရားရှင် ဒိဗ္ဗုစက္ခုဖြင့် မြင်တော်မူ၍ “ရှေး
ပညာရှိတို့သည် မကောင်းမှုဟူသည် ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိ” ဟူ၍
“မကောင်းမှု မပြုပေ”ဟု အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောကြားတော်
မူ၏။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း စိုးစံစဉ်-

ဘုရားလောင်းသည် တပည့်ငါးရာကို သင်ကြားပေးနေသည့်
ဆရာကြီးဖြစ်၏။ သမီးတစ်ယောက် အရွယ်ရောက်၍ သီလနှင့်
ပြည့်စုံသော တပည့်တစ်ဦးနှင့် ပေးစားမည်ဟု ကြံရွယ်ထား၏။

တစ်နေ့၌ တပည့်တို့ကိုခေါ်၍ သမီးကို လက်ထပ်ရန် သင်တို့
အိမ်မှ မည်သူမှမသိရအောင် အဝတ်တန်ဆာတို့ကို ခိုးယူခဲ့ကြဟု
စေခိုင်း၏။

တပည့်တို့သည် အိမ်မှ အဝတ်တို့ကို ခိုးယူ၍ ဆရာကြီးထံ
ပေးအပ်ကြ၏။ ဆရာကြီးက အမှတ်အသားပြု၍ သိမ်းထား၏

မကောင်းမှုဟူသည် ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိပါ

ဘုရားလောင်းသည် ဆရာကြီး၏ တပည့်ငါးရာတို့တွင် အကြီး
အမှူးဖြစ်၏။ ဆရာကြီးမှာကြားသည့် အဝတ်တစ်စုံတစ်ရာမျှ
မယူခဲ့၍ ဆရာကြီးက မေးမြန်းသောအခါ-

“ဆရာကြီး၊ လောက၌ မကောင်းမှုပြုသူအတွက် လုံခြုံရာ၊ ဆိတ်ကွယ်ရာ အရပ်သည် မရှိပါ။ တောင်စောင့်နတ်၊ ကိုယ်စောင့်နတ်တို့သည် မြင်ကုန်၏။

ထိုသူတို့ကား မကောင်းမှုပြုရာ၌ လုံခြုံလှပြီဟု ထင်မှတ်၏။

“ဆရာကြီး၊ အကျွန်ုပ်အား မကောင်းမှုပြုရာ၌ လုံခြုံမှုမရှိ၊ ဆိတ်ကွယ်မှုမရှိဟု သိ၍ မဆောင်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်”ဟု ပြော၏။

ဆရာကြီးသည် ဘုရားလောင်းအား ကြည်ညိုလှ၍-

“အမောင်၊ ငါသည် အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံသူကို သမီးနှင့် ပေးစားရန် စုံစမ်းခြင်းဖြစ်သည်။ သင်သည်၊ သီလနှင့်ပြည့်စုံ၍ ငါ့သမီးနှင့် ထိုက်တန်သူဖြစ်သည်ဟု သမီးကို တန်ဆာဆင်၍ ဘုရားလောင်းအား ပေး၏။ ကျန်သော လုလင်တို့ ယူခဲ့သော အဝတ်တန်ဆာတို့ကို မိမိတို့အိမ်သို့ ပြန်ယူကြကုန်လော့” ဟု ပေးလိုက်၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

ဆရာကြီးသည်-

ပညာရှိလုလင်သည်-

ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်း၏။

သာရိပုတ္တရာ၊

ငါဘုရား-

(၄) အသက်ရှည်ကြောင်း နည်းလမ်းကောင်းများ

(စာ ၄၄၇၊ ဓမ္မပါလဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ကပ္ပိလဝတ်ပြည်သို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ကြွလာတော်မူရာတွင် နိဂြောဓာရုံကျောင်း၌ ခမည်းတော် မင်းကြီးက-

“အရှင်ဘုရား၊ တောတွင်း၌ရှိစဉ် သင်၏သားသည် တရား အားထုတ်ရင်း သေပြီဟု နတ်သားက လာပြောသည်ကို ငါ၏ သား ဘုရားမဖြစ်သမျှ မသေဟု သဘောပိုက်ထား၍ သေပြီဟု မယုံကြည်ခဲ့ပါ”ဟု လျှောက်ထားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

အသက်ရှည်ကြသော အမျိုး

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီ၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း အုပ်စိုးစဉ် ကာသိတိုင်း၌ “ဓမ္မပါလ” အမည်ရှိသော ရွာတစ်ရွာရှိ၏။ တစ်ရွာလုံးသည် ဒါနအမှုကို ပြုကြ၏။ ငါးပါးသီလကို ခါးဝတ်ပုဆိုးကဲ့သို့ မြဲကြ၏။ ရှစ်ပါး သီလ ဥပုသ်ဆောက်တည်ကြ၏။

ဘုရားလောင်းသည် “မဟာဓမ္မပါလ” ပုဏ္ဏားကြီး၏သား ဖြစ်၏။ အရွယ်ရောက်လာသော် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ ပညာသင် ရန် စေလွှတ်၏။

ပညာတော်၍ တပည့်ငါးရာ၏ အကြီးအကဲ ဖြစ်လာ၏။ တစ်နေ့တွင် ဒိသာပါမောက္ခဆရာကြီး၏ သားကြီး သေဆုံး ၍ တပည့်တို့ ငိုကြွေးကြ၏။ ဓမ္မပါလသည်ကား မငိုကြွေး၊ အံ့ဩစွာ ကြည့်နေ၏။

“ငယ်တဲ့သူ သေတယ်ဆိုတာ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ဟာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ဘယ်တော့မှ မသေပါဘူး၊ အသက်ကြီးမှ သေကြတာပဲ” ဟု ပြောကြား၏။

ဆရာကြီး ကြားသိ၍ ဓမ္မပါလကိုခေါ်၍ မေးလျှင် ထိုအတိုင်း မှန်ကြောင်း ပြော၏။

ကိုတိုင်စုံစမ်းခြင်း

ဆရာကြီးသည် ထိုစကားကိုမယုံ၊ သို့သော် တည်ကြည်သော တပည့်ကြီးဖြစ်၍ ဟုတ်မှန်၍သာ ဖြစ်မည်ဟု ယူဆပြန်၏။

လက်တွေ့စုံစမ်းရန် ကိုယ်တိုင် သွားမည်ဟု ဆိတ်ရိုးများကို အိတ်ထဲထည့်၍ တက္ကသိုလ်မှ ထွက်ခဲ့၏။

မဟာဓမ္မပါလ အိမ်ကိုရောက်လေလျှင် တက္ကသိုလ်ပြည်မှ ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးဖြစ်ကြောင်း ပြော၏။ ဆရာကြီးကို ရိုသေစွာပင် မဟာဓမ္မပါလထံသို့ ပို့ပေး၏။ ရိုသေကောင်းမွန်စွာ နေရာပေး၍ ဧည့်ခံ၏။ ဆရာကြီးက-

“သင်၏သား ဓမ္မပါလ ကွယ်လွန်သွား၍ လာရောက် အကြောင်းကြားခြင်း ဖြစ်သည်” ဟု ပြော၏။ မဟာဓမ္မပါလ သည်လည်းကောင်း၊ အိမ်သားများသည်လည်းကောင်း မတုန် လှုပ်၊ ပြက်လုံးတစ်ခုကို ကြားရသကဲ့သို့သာဖြစ်နေ၏။ မဟာဓမ္မ ပါလက “ငါ့သားဓမ္မပါလသည် မသေပါ။ အခြားတစ်ယောက် သေသည်သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်ဟုဆို၏။ ဆရာကြီးက “သင်တို့ မယုံမည်စိုး၍ သင့်သား၏အရိုးတို့ကို ငါယူဆောင်လာခဲ့ပါ၏” ဟု ဆိုပြန်၏။ မဟာဓမ္မပါလပုဏ္ဏားကြီးသည် ရယ်လျက်ပင် အရိုးတို့ကို မကြည့်ဘဲ “ဆရာကြီး၊ ငါ့သားဓမ္မပါလ မသေပါ။ ငါတို့အမျိုး၌ ဆွေခုနစ်ဆက် လည်သည့်တိုင်အောင် ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်နှင့် သေဖူးသည်မရှိပါ” ဟုဆိုလျှင် ဆရာကြီးသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပင် မဟာဓမ္မပါလ ပုဏ္ဏားကြီးအား တက္ကသိုလ် ပြည်တွင် မိမိသားကြီး သေသည်မှ “သင်၏သား ဓမ္မပါလက ငါတို့အမျိုးတွင် ငယ်ငယ်နှင့်သေသည်မရှိပါဘူးဟု ဆိုသည်ကို မယုံ၍ လာပြီး စုံစမ်းခြင်းပြုပါသည်။ ယခုတော့ ကိုယ်တွေ့ ကြုံ၍ ယုံပါပြီ။ အသက်ရှည်ကြောင်း အကျင့်ကောင်းကို ညွှန် ကြားပါလော့” တောင်းပန်၏။

“ဆရာ၊ တရားသဖြင့် ကျင့်ကြံ ပြုလုပ်သူကို တရားသည် အမှန်စောင့်ပေတတ်၏။ လူ၊ နတ်၊ နိဗ္ဗာန် သုံးတန်သောချမ်းသာကို ရွက်ဆောင်တတ်၏။ အပါယ်လေးဘုံသို့ မလား၊ ဤသို့ အပါယ်မလားရသော အကျိုးသည် ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်သော တရား၏ အကျိုးအာနိသင်တည်း။”

မိုးရွာသောအခါ၌ ကြီးစွာသောထီးသည် ဆောင်းသောသူကို မိုးစိုခြင်းမှ စောင့်ရှောက်သကဲ့သို့ တရားသည် တရားကို စောင့်သောသူအား အမှန်စင်စစ် စောင့်ရှောက်ပေ၏။

“ဆရာ၊ ငါ၏သား ဓမ္မပါလသည် ချမ်းသာစွာ အသက်ရှင်လျက်ရှိ၏။ ဆရာဆောင်ယူခဲ့သော အရိုးတို့သည် တစ်ပါးသူတို့၏ အရိုးသာတည်း။”

ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးသည် မိမိ မယုံ၍ စုံစမ်းရန်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ဝန်ခံ၍ “ဤသို့လာခြင်းသည် များစွာ အကျိုးရှိလှပါ၏” ဟု ဆိုအပ်သော တရားတို့ကို ပေး၍ ရေးကူး၍ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ ယူသွားလေသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

မယုံတော်၊ ခမည်းတော်-	ယခုမယ်တော်၊ခမည်းတော်
ဒိသာပါမောက္ခဆရာ-	ယခု အရှင်သာရိပုတ္တရာ
• ပရိသတ်-	ယခု ဘုရားပရိသတ်
ဓမ္မပါလသည်-	ယခု ငါဘုရားဖြစ်လာ၏-

ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်း၏။

(က) အပြောချိုက လိုရာရဝတ္ထု

(စာ ၃၅၅၊ သဗ္ဗမံသလာဘဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရား ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ်-
ဝမ်းနုတ်ဆေးကို စားကြသော ရဟန်းအချို့ အတွက်
သူနာပြုရဟန်းတို့သည် အမဲအရသာဆွမ်းကို ခံယူကြ၏။ မရခဲကြ၊
ရှင်သာရိပုတ္တရာ ရှေ့ဆောင်၍ ခရီးလမ်းသို့ပင် ဆွမ်းခံထွက်
ကြ၏။ နေမြင့်မှ ဆွမ်းခံဝင်သော်လည်း အမဲအရသာ ဆွမ်းကို
ပါသမျှရဟန်းတို့ သပိတ်များတွင် ပြည့်အောင် လောင်းလှူကြ
သဖြင့် သူနာရဟန်းတို့ ဘုဉ်းပေးကြရ၏။

ဤအကြောင်းနှင့်စပ်၍ မြတ်စွာဘုရားသည် အတိတ်ဇာတ်
ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်တွင် ဗြဟ္မဒတ်မင်း စိုးစံစဉ်၊ ဘုရားလောင်းသည် စဏ္ဍာလမျိုး၌ ဖြစ်၏။

ဘုရားလောင်း၏ မယားသည် အချိန်အခါမဟုတ်ဘဲ သရက်သီး စားချင်၍ လင်ကိုပူဆာ၏။ “သရက်သီးမစားရလျှင် သေရတော့မည်” ဆိုသောကြောင့် မယား၌ ချစ်အားကြီး၍ မင်းဥယျာဉ်၌ မပြတ်သီးသော သရက်ပင်ရှိသည်ကို သိသဖြင့် ညဉ့်၌ ဥယျာဉ်သို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်ပြီး သရက်ပင်ပေါ် တက်၍ သရက်သီးကို ရှာ၏။ ရှားရှားပါးပါး ဖြစ်၍ အောက်ကိုင်း၊ အထက်ကိုင်း နှံ့အောင်ရှာရင်း မိုးလင်းသွားတော့၏။

မိုးလင်းမှ သရက်ပင်ပေါ်ကဆင်းလျှင် လူတို့မြင်၍ သူခိုးဟု ဖမ်းကြလိမ့်မည်။ တစ်နေ့လုံး သရက်ပင်ပေါ်မှာ ပုန်းနေပြီး ညမိုးချုပ်မှ ဆင်းတော့မည်ဟု သရက်ပင်ခွကြားမှာ ပုန်းနေ၏။

တရားပျက်သူ နှစ်ယောက်

ထိုနေ့တွင် ဗာရာဏသီမင်းသည် ဗေဒင်သင်ရန် ပုရောဟိတ်နှင့် အတူလာ၍ မင်းက မြင့်သောနေရာမှနေ၍ ပုရောဟိတ်က နိမ့်သော နေရာမှထိုင်၍ ဗေဒင်တို့ကို သင်ကြားလေ၏။

စဏ္ဍာလသည် သရက်ပင်ခွကြားမှ မြင်လျှင်-

ဤမင်းသည် တရားပျက်၏။ မြင့်သောနေရာမှနေ၍ ပညာကို သင်၏။

ပုရောဟိတ်သည်လည်း တရားပျက်၏။ နိမ့်သောနေရာမှနေ၍ သင်ကြားပေး၏။

ငါသည်လည်း တရားပျက်၏။ ကိုယ့်အသက်ကို မငဲ့ကွက်ဘဲ မိန်းမအလိုသို့လိုက်၍ သရက်သီးကို ခိုးဘိ၏ဟု စဉ်းစားမိပြီး၊ သရက်ဖျားကိုင်းမှဆင်းကာ မင်းနှင့်ပုဏ္ဏားအကြားတွင်ရပ်၍ မင်းကြီးအား-

“အရှင်မင်းကြီး၊ ငါတို့သုံးဦးလုံး ပြုအပ်သော အမှုသည် ယုတ်မာသော အမှုချည်းသာ ဖြစ်၏။ အကျွန်ုပ်ကား မိန်းမ အလိုသို့လိုက်၍ သရက်သီးကိုခိုး၏။ ပုရောဟိတ်လည်း နိမ့်သော နေရာ၌နေလျက် ဗေဒင်တို့ကို သင်ကြားပေးနေ၏။ အရှင် မင်းကြီးသည်လည်း မြင့်သောနေရာ၌ နေလျက် ဗေဒင်တို့ကို သင်ယူနေ၏”ဟု လျှောက်ထား၏။ ထိုအခါ ပုရောဟိတ်က-

“ငါသည် မင်းကျွေးသော သလေးထမင်း သားပြွမ်းဟင်းကို စားရ၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ မှီဝဲအပ်သော ထိုတရားကို ငါမမှီဝဲနိုင်ပါ”

ထိုအခါ ဘုရားလောင်း စဏ္ဍာလက-

“ပုဏ္ဏားကြီး၊ လောကကြီးမှာ အကျယ်ကြီးပါ။ အခြားလူ တွေလည်း ထမင်းချက်ကြပါသည်။ ထမင်း မရှားပါ။ တရားကို မဖျက်ပါနှင့် (တရားမပျက်ပါနှင့်) ကျောက်ခဲသည် အိုးကို ခွဲသကဲ့သို့ တရားပျက်သော ကိစ္စသည် သင့်ကို မခွဲပါစေနှင့်”

ပုဏ္ဏားကြီး၊ အပါယ်သို့ ကျတတ်သော အဓမ္မအမှုတို့ကို ပြုကျင့်၍ ရသော စည်းစိမ်ချမ်းသာ ဥစ္စာတို့ကို ငါတို့ ကဲ့ရဲ့ စက်ဆုပ်ကြပါ၏။

မင်းကြီးသည် ဘုရားလောင်း၏ စကား၌ ကြည်ညို၍ အမျိုးကိုမေးရာ စဏ္ဍာလမျိုးဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါ “ငါသည်

နေ့အခါ၌ မင်းပြုအံ့၊ သင်သည် ညဉ့်အခါ၌ မင်းပြုလော့”ဟု
ပြောဆိုကာ မိမိလည်ပင်းမှ ပန်းဆိုင်ကို စက္ကလ လည်ပင်း၌
စွပ်ပေးပြီး မြို့စောင့် ခန့်ထားလေ၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

မင်းသည်- ယခု အာနန္ဒာ၊
စက္ကလသည်- ငါဘုရား-
ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်း၏။

(၁၀) ဆုံးမသင့်ရာ ဆုံးမသင့်ကြောင်းဝတ္ထု

(ဇာ ၄၀၆၊ ဂန္ဓာရဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး
အရှင် ပိလိန္ဒဝစ္ဆ မထေရ်သည် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ နန်းတော်
ကြီးကို တန်ခိုးတော်ဖြင့် ရွှေသားအတိ ဖြစ်အောင် လုပ်ပေး၏။
လူအများ ကြည်ညိုကြ၍ ဆေးဝါးတို့ကို ဝိုင်းဝန်းလှူကြ၏။
အရှင် ပိလိန္ဒဝစ္ဆမထေရ်သည် မိမိပရိသတ်အား ဝေငှသုံးစွဲရာ
မကုန်နိုင်၊ မခန်းနိုင်ဖြစ်၍ တပည့်အချို့က နက်ဖြန်သန်ဘက်
အတွက် သိမ်းဆည်း၍ထားကြသည်ကို လူတို့က ကဲ့ရဲ့ဖြစ်တင်
ကြ၏။

ဘုရားရှင်ကြားသိတော်မူလျှင် (ဘေသဇ္ဇသန္နိမိကာရသိက္ခာ
ပုဒ်)ကို ပညတ်၍ “ရဟန်းတို့ ရှေးပညာရှိတို့သည် ငါးပါးသီလ

မျှလောက်သော စောင့်သုံးသော သာသနာပ ရသေ့ဖြစ်လျက် ဆားကို သိုမှီးသိမ်းဆည်းခြင်းကို ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်လေ၏။ သာသနာ တွင်း၌ ရဟန်းဖြစ်လျက် နက်ဖြန်သန်ဘက် အတွက် သိုမှီးခြင်း သည် မသင့်လျော်ပေ” ဟု မိန့်တော်မူပြီး အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

အတိတ်ဇာတ်

ရှေးရှေးအခါက ဂန္ဓာရတိုင်း၌ ဘုရားလောင်းသည် ဂန္ဓာရ မင်းအဖြစ် အုပ်စိုး၏။ တရားနှင့်အညီ မင်းပြု၏။ ထိုခေတ်က လူတို့၏ သက်တမ်းသည် အနှစ်သုံးသောင်းရှည်ကြ၏။

ဝေဒေဟတိုင်း၌လည်း ဝေဒေဟမင်းသည် မင်းပြု၏။ ဂန္ဓာရ မင်းနှင့် ဝေဒေဟမင်းတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မမြင်ဖူးကြဘဲ ချစ်ခင်လေးစားကြ၏။

သံဝေဂ

တစ်နေ့တွင် လငပုပ်ဖမ်း၍ ကြည်လင် တောက်ပနေသည့် လမင်းကြီးမှာ အရောင်ညှိုးနွမ်း ကွယ်ပျောက်မှုကို သံဝေဂယူ၍ ငါ၏ မင်းစည်းစိမ်တို့သည် လငပုပ်၏ အညစ်အကြေးနှင့် တူလှ ၏။ လပြည့်ဝန်းကို ငပုပ်ဖမ်းရသလို၊ တစ်နေ့တွင် ငါ၏ မင်း စည်းစိမ်တို့ကို စွန့်လွှတ်ရမည်သာဖြစ်ပေ၏။ သူတစ်ပါးတို့အား ဆုံးမနေရုံနှင့်မပြီးသေး၊ မိမိကိုယ်ကို ဆုံးမသင့်ပေပြီ” ဟု ကြံ စည်ကာ အမတ်တို့အား တိုင်းပြည်ကိုအပ်၍ ရသေ့ ရဟန်းပြုပြီး အဘိညာဉ်ကို ဖြစ်စေလျက် ဟိမဝန္တာ၌နေ၏။

ဝေဒေဟမင်းသည်လည်း ဂန္ဓာရမင်းသည် သံဝေဂမြင်၍ နန်းစည်းစိမ်ကိုစွန့်ကာ ရဟန်းပြုသွားကြောင်း လှည်းကုန်သည် တို့မှ တစ်ဆင့် သတင်းစကားကြားသိရသဖြင့် ငါလည်း ရသေ့

ရဟန်းပြုတော့မည်ဟု နန်းစည်စိမ်းကိုစွန့်၍ ရဟန်းပြုကာ ဟိမဝန္တာသို့ ဝင်လေ၏။

ဟိမဝန္တာတွင် ရသေ့နှစ်ဦး ဆုံမိကြပြီး လငပုပ် ဖမ်းသည်ကို မြင်ရာမှ သံဝေဂရပြီး သူများကို ဆုံးမသည်ထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးမနိုင်ရန် အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ကြည်ညိုကာ အတူနေ၍ အားထုတ်ကြ၏။

ဆားကလေး တစ်ထုပ်

တစ်နေ့တွင် ရသေ့နှစ်ပါးတို့ ချည်ဆားမှီဝဲလို၍ ဟိမဝန္တာမှ ဆင်းကာ ရွာငယ်တစ်ခုသို့ သွားကြ၏။ ရွာသူ ရွာသားတို့ သည် ရသေ့ နှစ်ပါးကို ကြည်ညိုကြပြီး ပင့်ဖိတ်၍ ရွာအနီး၌ ကျောင်းဆောက် လှူဒါန်း၏။ ပစ္စည်းလေးပါးဖြင့် လှူဒါန်း ပြုစုကြ၏။ တစ်နေ့တွင် ဒါယကာတို့ လှူသော အလှူမှ ဆား ကျန်သည်ကို ဖက်နှင့်ထုပ်၍ ဇရပ်ခေါင်မိုးထိုးကာ သိမ်း၍ ထား၏။

အပိုအလုပ်မရှုပ်စေချင်

တစ်နေ့ ဝေဒေဟရသေ့သည် ဆွမ်းဟင်းခွက်ကို ဆရာအား ပေးပြီး ခေါင်မိုးမှ ဆားထုပ်ကိုယူ၍ ဟင်းခွက်သို့ ခတ်လေသည်။ ထိုအခါ ဂန္ဓာရ ရသေ့က-

“တပည့်၊ ယနေ့လှူကြရာ ဆားမပါပါ၊ ဆား ဘယ်က ရသနည်း” ဟု မေး၏။

“အကျွန်ုပ် သိမ်းဆည်းထားသော ဆားဖြစ်ပါသည်” ဟု ပြော၏။ ထိုအခါ ဂန္ဓာရ ရသေ့က-

“အို-ဝေဒေဟ၊ သင်သည် ပြည့်စုံ ကြွယ်ဝသော ရွာကြီး ပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်နှင့် ရတနာ ရွှေငွေ ဆန်ရေစပါး

ဝတ်စား တန်ဆာများကို သိုလှောင်ထားသည့် များစွာသော ကျိကျ ဘဏ္ဍာတို့ကို စွန့်ခဲ့ပြီးမှ ယခု ဘာမဟုတ်သည့် ဆားကို မက်မက်မောမော သိမ်းဆည်းထားသေး၏” ဟု ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင် ဆုံးမ၏။ ဝေဒေဟရသေ့သည် သည်းမခံနိုင်ဘဲ-

တရားသဖြင့် ဆုံးမမှုရှိရမည်

“ဆရာ၊ ဆရာလည်း သူတစ်ပါးကို မဆုံးမတော့ဘဲ ကိုယ့် ကိုယ်ကို ဆုံးမတော့မည်ဟု ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ဂန္ဓာရတိုင်းကြီး တစ်တိုင်းလုံးကို စွန့်လွှတ်ကာ ရဟန်းပြုခဲ့လျက် ယခု အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို ဆုံးမနေသနည်း” ဟု မေး၏။

“အို- ဝေဒေဟ၊ ငါကား တရားသဘောသာ ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ တရားသဘောကို ဖိလာလုပ်ပါက မနှစ်သက်၊ တရားသဖြင့် ပြောသော ငါ့အဖို့ မကောင်းမှုပြုရာ မရောက်ပါ၊ မကောင်းမှုမဖြစ်”

“ဆရာ၊ အကြောင်း တစ်ခုခုဖြင့် သူတစ်ပါးအား စိတ်ဆိုးစေ၏။ အကယ်၍ အကျိုးများသည့် တိုင်အောင် ထိုအမျက်ထွက်စေ၊ စိတ်ဆိုးစေမည့် စကားကို ပညာရှိတို့ မပြောမဆိုသင့်ပါ”

“အို- ဝေဒေဟ၊ အဆုံးအမခံရသူ စိတ်ဆိုးသည်ဖြစ်စေ၊ စိတ်မဆိုးသည်ဖြစ်စေ၊ ဖွဲ့လိုလွင့်သွားသည် ဖြစ်စေ၊ တရားသဖြင့် ပြောသော ငါ့အဖို့ မကောင်းမှုပြုရာ မရောက်ပေ”

တောထဲကကျွဲကန်းလိုမဖြစ်ရလေအောင်

“အို- ဝေဒေဟရသေ့၊ ဤသတ္တဝါမှာ ဉာဏ်ပညာလည်း မရှိ၊ ပညာရှိ အဆုံးအမကို ခံရပြီး ကောင်းစွာ ကျင့်ဆောင်မှုလည်း မရှိက ဤသူတို့မှာ တောထဲက ကျွဲကန်းကဲ့သို့ လမ်းမှား

သို့ ရောက်ကြပေလိမ့်မည်။ ဆရာသမား၏ အဆုံးအမ၊ အသင် အကြားရှိသူတို့သည် စည်းကမ်းဥပဒေ ဝိနည်းတို့ကိုသိပြီး သင် ကြားပြီးဖြစ်၍ မတိမ်းမစောင်း ကျင့်နိုင်ကြသည်”ဟု-

ဂန္ဓာရ ရသေ့သည် အိုးလုပ်သော အိုးထိန်းသည်သည် အိုးကောင်းကို ရနိုင်ရန် အိုးကို နာနာပုတ်ရသကဲ့သို့ ထပ်တလဲလဲ ဆုံးမပြန်၏။

ဆရာကို တောင်းပန်ဝန်ချ

ထိုအခါ ဝေဒေဟရသေ့သည် ဆုံးမသော တရားစကားကို ကြည်ညိုလှသဖြင့်-

“ဆရာ၊ ယနေ့မှစ၍ အကျွန်ုပ်အား ဆုံးမသင့်ရာ ဆုံးမပါ။ အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ဆုံးမပါ။ ကျွန်ုပ်မှာ သည်းမခံတတ်သော သဘောရှိ၍ ဆရာကို ပြန်လည်ပြောဆိုမိခြင်းအတွက် ထိုအပြစ်ကို သည်းခံပါ”ဟု ရှိခိုးကန်တော့လေ၏။

ရသေ့နှစ်ပါးသည် ဟိမဝန္တာသို့ ပြန်ရောက်လျှင် ဂန္ဓာရ ရသေ့သည် ဝေဒေဟရသေ့အား ကသိုဏ်းပရိကံကို သင်ကြား ပြသပေးသည်။ ကျင့်ကြံအားထုတ်သဖြင့် အဘိညာဉ်သမာပတ် ကို ရစေ၏။ သေလွန်သောအခါ ရသေ့နှစ်ပါး ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားကြကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

ဝေဒေဟရသေ့သည်-
ဂန္ဓာရ ရသေ့သည်-
ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်း၏။

အာနန္ဒာ၊
ငါဘုရား-

(၁၁) ပေါင်းသင့်သူ နှင့် မပေါင်းသင့်သူ

(ဇာ ၃၄၈၊ အရညဇာတ်)

ပုစ္ဆုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် တေဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ်-
အပျိုကြီး ဖျားယောင်း၍ သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့သော
ရဟန်းတစ်ပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူသည်။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း စိုးစံစဉ်-

ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၍ အိမ်ထောင်ပြုရာ
သားတစ်ယောက် ဖွားမြောက်ပြီး မယားသေလွန်သော် သားကို
ခေါ်ကာ ရဟန်းပြု၍ ဟိမဝန္တာ အရပ်၌နေ၏။

ဖခင်ရသေ့ကြီးသည် သားရသေ့ကို ကျောင်း၌ ထားခဲ့ပြီး
သစ်သီးရှာ သွားလေ့ရှိ၏။

ရွယ်တူချင်းတွေ့တော့

ထိုအခါ ခိုးသားဓားပြတို့သည် တံစ်ရွာလုံးကို လုယက် ဖျက်ဆီး၍ ပစ္စည်းသယ်ရန် မိန်းမ၊ ယောက်ျားများကို ခေါ်ဆောင်၍ သွားကြ၏။ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်သည် လမ်းခရီးတွင် ပရိယာယ်ပြု၍ လူဆိုးတို့ အလစ်တွင် ပုန်းကွယ်ခဲ့ရာမှ ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးလွှားရင်း ရသေ့ကျောင်းသို့ ရောက်၏။

ကျောင်း၌ ရွယ်တူ ရသေ့ငယ်တစ်ပါးကို တွေ့လျှင် အဖြစ်အပျက်ကို ငိုယိုပြောဆို၏။ ရသေ့ငယ်က သစ်သီးများ ကျွေးမွေးရင်း မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ ဓာယာတွင် ရသေ့ငယ် နစ်မြှောလေ၏။ မိန်းကလေး၏ ဖြားယောင်းမှုကြောင့် ရသေ့ကလေး သီလပျက်တော့၏။ မိန်းကလေးက ရွာသို့ မပြန်ဝံ့၍ ရသေ့ငယ်ကို ခေါ်၏။ ရသေ့ငယ်က ဖခင် ပြန်လာလျှင် ခွင့်တောင်းလိုက်ခဲ့မည်ဟု ပြော၏။ မိန်းကလေးက ရသေ့ကြီးကို ကြောက်၏။ မျက်နှာချင်း မဆိုင်လို၍ လမ်းက စောင့်နေမည် လိုက်ခဲ့ပါဟု မှာ၍ သွားနှင့်၏။

ဖခင်ရသေ့ကြီး ပြန်လာလျှင် လူရွာသို့ သွားရောက်နေထိုင်လိုကြောင်းပြော၍ မည်သို့သောအကျင့်ရှိသူကို မှီဝဲဆည်းကပ်ရမည်ကို ဆုံးမပါရန် တောင်းပန်၏။

ပေါင်းသင့်သူများ

ဖခင်ရသေ့ကြီးက-

- ၁။ သင့်ကို ခင်မင်အကျွမ်းဝင်သူ
- ၂။ သင်၏ ခင်မင်အကျွမ်းဝင်မှုကို နှစ်သက်သူ
- ၃။ တရင်းတနှီးသင်ပြောသောစကားကို နားထောင်လိုသူ
- ၄။ သင့်အဖြစ်ကို သည်းခံသူတို့နှင့် ပေါင်းသင်းပါ။

ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံး သုံးပါးလုံးဖြင့် မကောင်းမှု ဒုစရိုက် မပြုသူကို ရင်ဝယ်ပိုက်၍ ကြီးပြင်းအောင် မွေးမြူသော သားရင်းပမာ မှီဝဲ ဆည်းကပ်ပါ။

မပေါင်းသင့်သူများ

ထိုနောက် ဖခင်ရသေ့ကြီးက-

၁။ နန္ဒင်းရည် ဆိုးသကဲ့သို့ စိတ်မခိုင်သူ၊ ပျက်ပြယ်လွယ်သူ

၂။ မျောက်ကဲ့သို့ စိတ်မငြိမ်သူ

၃။ ချစ်လွယ်၊ မုန်းလွယ်၊ စိတ်ပြောင်းလွယ်သူ

ဤသူတို့ကို ကမ္ဘာမြေပေါ်ဝယ် အခြားပေါင်းရမည့်သူ မရှိသည့်တိုင်အောင် ထိုသူမျိုးကို ပေါင်းသင်းခြင်း မပြုပါနှင့် ဟူ၍ အဆုံးအမကို ပေး၏။

ကြောက်လှပါပြီ လူ့ရွာဆီ

ရသေ့ငယ်သည် ဖခင်၏ အဆုံးအမကို ကြားနာရလျှင်-

“ဖခင်၊ ဤဂုဏ်ကျေးဇူးများနှင့် ပြည့်စုံသူ အဘယ်မှာ ရနိုင်ပါမည်နည်း၊ လူ့ရွာသို့ မသွားတော့ပါ၊ ဖခင်ထံ၌နေပါတော့မည်” ဆိုကာ အမျိုးသမီးနောက်သို့ မလိုက်တော့ချေ။

ထိုနောက် ဖခင်ရသေ့ကြီးက သား ရသေ့ ငယ်အား ကသိုဏ်းပရိကံကို ပြောကြားပြီး အားထုတ်ရာ၊ နှစ်ယောက်စလုံး ပင် ဈာန်အဘိညာဉ်ကို ရကြ၍ သေလွန်သော် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားကြရ၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

ရသေ့ငယ်သည်- ဖြားယောင်းခံရသော ရဟန်း၊

သတို့သမီးငယ်သည်- အပျိုကြီး၊

ဖခင်ရသေ့သည်- ငါဘုရားဖြစ်လာ၏ဟု ဇာတ်ပေါင်း၏။

(၁၂) ရန်သူလား မိတ်ဆွေလား

(စာ ၁၉၇၊ မိတ္တာဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ်-
ကောသလမင်းကြီး၏ အမတ်တစ်ယောက်သည် ကောသလ
မင်းကြီးအတွက် အလွန်ကျေးဇူးကြီး၍ ကောသလမင်းကြီးက
မြတ်နိုး၏။

အခြား အမတ်တို့က မနာလို၍ ကောသလမင်းကြီးအား
ကုန်းချောကြသည်။

ကြာသော် ကောသလမင်းကြီးပါ ဟုတ်လိမ့်နိုးထင်လာ၏။

အကြိမ်ကြိမ် အကဲခတ်သော်လည်း သံသယရှိရန် မတွေ့ရ။
ဝေခွဲ၍မရဖြစ်နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားက “မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဤပြဿနာမျိုး ရှေးကလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီ” ဟု အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း စိုးစံစဉ်-

ဘုရားလောင်းသည် ထိုမင်း၏ ပညာရှိအမတ်ဖြစ်၏။

မင်း၏ အကျိုးစီးပွားကို အမြဲလိုလား၍ တိုင်းရေးပြည်မှု တာဝန်ကိုပါ ကျေပွန်စွာဆောင်ရွက်၏။ မင်းသည် ဘုရားလောင်းအပေါ် အလွန် မြတ်နိုး၏။

ဤအမှုကို အခြားသော အမတ်များက မနာလိုကြ၊ အခွင့်သာတိုင်း ကုန်းချောကြ၏။ မင်းကြီး စူးစမ်းဆင်ခြင်သော်လည်း အပြစ် တစ်စုံတစ်ရာမျှ မတွေ့ရှိရပေ။

တစ်နေ့ ညီလာခံအပြီးတွင် သုခမိန်အမတ်ကို နေစေခဲ့ပြီးသူ၏ ဝေခွဲမရသော ရန်သူနှင့် မိတ်ဆွေကို ခွဲခြား၍ မြင်ရုံကြားရုံနှင့် သိနိုင်မည့်နည်းကို မေး၏။

ရန်သူ၏ လက္ခဏာ ၁၆ ဖြာ

ဘုရားလောင်း ပညာရှိသုခမိန်အမတ်သည် ရန်သူ၏ လက္ခဏာအပြား တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးကို ပြောကြား၏။

“မြတ်သောမင်းကြီး၊ ရန်သူလက္ခဏာ ၁၆ ဖြာကား”

၁။ မိမိကိုမြင်လျှင် မပြုံးနိုင်မရွှင်နိုင်၊

၂။ မိမိကိုမြင်လျှင် နှလုံးမသာယာ၊

၃။ မိမိကိုမြင်လျှင် မျက်နှာလွဲကာ မမြင်ယောင် ဆောင်တတ်သည်၊

- ၄။ မိမိလုပ်သမျှကို ဆန့်ကျင်ဘက်လုပ်၏။
 - ၅။ မိမိကို မုန်းသူ၊ မိမိ၏ ရန်သူတို့ကို မှီခို၏။ ပေါင်းသင်း၏။
 - ၆။ မိမိ၏ မိတ်ဆွေကို ရှောင်ရှား၏။
 - ၇။ မိမိအား ချီးမွမ်းလျှင် မလိုလား၊ ဟန့်တားသည်။
 - ၈။ မိမိအား မကောင်းပြောသူ ဆဲဆိုသူတို့ကို ချီးမွမ်း၏။
 - ၉။ မိမိအား သူ၏ လျှို့ဝှက်စကားကို မပြောကြား။
 - ၁၀။ မိမိလျှို့ဝှက်စကားကို ဖြန့်လွှင့်သည်။
 - ၁၁။ မိမိလုပ်သမျှကို မချီးမွမ်း (အပြစ်ရှာပြောသည်)။
 - ၁၂။ မိမိပညာဉာဏ်ကို မချီးမွမ်း။
 - ၁၃။ မိမိစီးပွားဆုတ်ယုတ်လျှင် ဝမ်းသာသည်။
 - ၁၄။ စီးပွားတက်သည်ကို မနှစ်သက်။
 - ၁၅။ အစားကောင်း စားရသော်လည်း သတိမရ။
 - ၁၆။ မိမိဆင်းရဲ ဒုက္ခရောက်သည့်အခါ မစောင့်ရှောက်တတ်။
- ဤသည်တို့ကား ရန်သူ၏ လက္ခဏာတို့တည်း။

မိတ်ဆွေလက္ခဏာ ၁၆ ဖြာ

“မင်းကြီး၊ မိတ်ဆွေ လက္ခဏာ တစ်ဆယ့် ခြောက်ဖြာ ကား”

- ၁။ ကွဲနေသော အဆွေခင်ပွန်းကို သတိရတတ်သည်။
- ၂။ တွေ့သည့်အခါ အားရဝမ်းသာ ကြိုဆိုသည်။
- ၃။ မိမိ၏ ကြည်သာရွှင်လန်းခြင်းကို အမြဲအလိုရှိသည်။
- ၄။ မိမိ၏စကားကို နှစ်သက်သည်။ ကြားနာလိုသည်။
- ၅။ မိမိ၏ အပေါင်းအသင်းတို့ကို ပေါင်းသင်းသည်။
- ၆။ မိမိ၏ ရန်သူတို့ကို မပေါင်း။

- ၇။ မိမိအပေါ် မကောင်းပြောသူတို့ကို တားမြစ်သည်။
 ၈။ မိမိအား ကျေးဇူးစကားပြောသောသူကို ချီးမွမ်းသည်။
 ၉။ မိတ်ဆွေသည် သူ၏ လျှို့ဝှက်စကားကို ပြောကြား
 တိုင်ပင်သည်။
 ၁၀။ မိမိ၏ လျှို့ဝှက်စွာ ပြောကြားအပ်သောစကားကို
 သူတစ်ပါးအား မပြောကြား။
 ၁၁။ မိမိ ကောင်းသော လုပ်ဆောင်မှုကို ချီးမွမ်းတတ်သည်။
 ၁၂။ မိမိဉာဏ်ပညာကို ချီးမွမ်းတတ်သည်။
 ၁၃။ မိမိ၏ ချမ်းသာစီးပွားတိုးတက်ခြင်းကို ဝမ်းမြောက်
 သည်။
 ၁၄။ ချမ်းသာစီးပွား ဆုတ်ယုသည့်အခါ စိတ်မကောင်း
 ဖြစ်ရသည်။
 ၁၅။ အစားကောင်း စားရသော် သတိရတတ်သည်။
 ၁၆။ အရေးကြုံလာလျှင် အားပေးစောင့်ရှောက်သည်။
 ဤသည်ကား မိတ်ဆွေကောင်းတို့ လက္ခဏာဖြစ်သည်။
 မင်းကြီးသည် ရန်သူနှင့် မိတ်ဆွေတို့ကို မြင်ရုံကြားရုံနှင့်
 ခွဲခြားသိနိုင်သောနည်းကို သိရ၍ ဘုရားလောင်း သုခမိန်အပေါ်
 အလွန်ကျေးဇူးတင်ပြီး များစွာသော စည်းစိမ်တို့ဖြင့် ချီးမြှောက်
 လျက် အဆုံးအမကို ခံယူလေသည်။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

ဗာရာဏသီမင်းသည်-	အာနန္ဒာ၊
ပညာရှိအမတ်သည်-	ငါဘုရား-
ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်း၏။	

(၁၃) ပေါင်းမော်သင့်ရာ လူတို့ရွာ

(စာ ၄၃၅၊ ဟလိဒ္ဒရာဂဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးစဉ်-

အပျိုကြီး ဖြားယောင်းသဖြင့် သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့သော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

အတိတ်ဇာတ်

ရှေးရှေးအခါက အမျိုးသမီး တစ်ယောက်သည် ရသေ့ငယ်၏ သီလကို ဖျက်ဆီး၍ ရသေ့ငယ်ကို စွဲမက်စေ၏။ မိမိဘက်သို့ ပါလာကြောင်းကိုသိလျှင် ရသေ့ငယ်အား တောမှာနေသည်ထက် မြို့မှာ နေရသည်က မွန်မြတ်လေဟန် ဖြားယောင်း သွေးဆောင်လေ၏။ ရသေ့ငယ်သည် ဗဟုသုတ နည်းပါးသဖြင့် အမှန်ထင်လျက် ဖခင်ပြန်လာလျှင် ဖခင်ကို တောင်းပန်၍ သင့်နောက်သို့ လိုက်မည်ဟု ပြော၏။

အမျိုးသမီးသည် ရသေ့ကြီးကို ရင်မဆိုင်ရဲသဖြင့် ရသေ့ငယ်အား “ငါ ရှေ့ကသွားနှင့်မည်၊ ငါသွားသော လမ်းခရီးမှာ အမှတ်အသား ချထားခဲ့မည်။ အမှတ်အသားကို ကြည့်၍ လိုက်ခဲ့ပါ”ဟု မှာကြား၍ သွားလေ၏။

ရသေ့ငယ်သည် အမျိုးသမီးငယ်ကို လွမ်းဆွတ်လျက် ဝိုင်လျက်သာ ထင်းလည်းမသယ်၊ ရေလည်းမခပ်၊ ဖခင်ရသေ့ကြီး

ပြန်လာသော အခါ၌လည်း ခရီးမကြိုနိုင် ဖြစ်နေ၏။ ဖခင် ရသေ့ကြီးသည် ရိပ်မိ၏။ သားရသေ့က-

“ဖခင်၊ တော၌ စောင့်ရှောက်ရသော သီလသည် အကျိုး မကြီး၊ မြို့၌နေရသော သီလသာ အကျိုးကြီးသည်ဖြစ်၍ မြို့သို့ သွားပါမည်။ အဖော်သည် ရှေ့မှသွား၍ စောင့်နေပါသည်။ မြို့တွင် အဘယ်သို့သော အကျင့်ရှိသူကို ပေါင်းဖော် မှီဝဲသင့် သည်များကို ပြောကြားပါဟု တောင်းပန်၏။

ပေါင်းဖော်သင့်သူများ

ရသေ့ငယ် ပန်ကြားသော စကားကို ကြားလျှင် ဖခင်ရသေ့ ကြီးက-

“ချစ်သား-

သင့်ကို ချစ်ကျွမ်းဝင်သောသူ၊

သင်က ချစ်ကျွမ်းဝင်သည်ကို နှစ်သက်သောသူ၊

သင့်စကားကို နားထောင်သူ၊

သင့်ကို သည်းခံသောသူတို့ကို ပေါင်းလေလော့”

“ချစ်သား၊ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံး သုံးပါးတွင် တစ်ပါးပါး ဖြင့် ကောင်းမှု ပြုသောသူကို မိဘရင်းကဲ့သို့ ပေါင်းလေ လော့”

“ချစ်သား၊ ကောင်းသော သုစရိုက်တရားကို ပြုကျင့်သော သူ၊ သုစရိုက်တရားကို ကျင့်သော်လည်း မာန်မာန မရှိသောသူ၊ စင်ကြယ်သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုလျက် ပညာရှိသော သူတို့ကို ပေါင်းလေလော့”

မပေါင်းဖော်သင့်သူများ

“ချစ်သား၊ နန္ဒင်းဆိုးသော အဝတ်ကဲ့သို့ ပျက်လွယ်သော စိတ်၊ (ဟလိဒ္ဒရာဂ)ရှိသူ၊ မျောက်စိတ်ကဲ့သို့ မတည်ကြည်သော သူ၊ ချစ်လွယ် မုန်းလွယ်တတ်သော သူတို့ကိုကား ဓမ္မဒိပ်ကျွန်း၌ ပေါင်းဖော်စရာ မရှိသည့်တိုင် မပေါင်းဖော်လေနှင့် ရှောင်ရာ၏”

“ချစ်သား၊ မြွေဟောက်ကဲ့သို့ အမျက် ထွက်တတ်သော သူတို့ကို (ယာဉ်ဖြင့်သွားသော သူသည် မစင်လိမ်းကျ၍ မညီ မညွတ်သော လမ်းမကြီးကို ရှောင်ကြဉ်သကဲ့သို့) အဝေးမှပင် ရှောင်ကြဉ်လေလော့”

“ချစ်သား၊ မူလိုက်ကို ပေါင်းသူတို့အား အကျိုးမဲ့တို့သာ တိုးပွား၏။ လူမိုက်နှင့် မပေါင်းသင့်၊ လူမိုက်နှင့် ပေါင်းခြင်း သည် ရန်သူနှင့် အမြဲပေါင်းနေရခြင်းနှင့်တူ၏။

“ချစ်သား၊ လူမိုက်နှင့် မပေါင်းနှင့်၊ လူမိုက်နှင့်ပေါင်းခြင်း သည် ဆင်းရဲခြင်းကို ဖြစ်စေ၏”ဟု ထပ်ဆင့်၏။

ဆုံးမစကားကြားလျှင်

ရသေ့ငယ်သည် ဖခင်ရသေ့ကြီး၏ ဆုံးမစကားကို ကြားရလေလျှင်-

“ဖခင်၊ ဖခင်ကဲ့သို့သော ပညာရှိ သူတော်ကောင်းကို မြို့ရွာတွင် တွေ့ရမည်မဟုတ်ပါ၊ လူတို့နေရာသို့ သွားရန် ကြောက်လှပါသည်။ ဖခင်နှင့်အတူပင် နေတော့မည်”ဟု ပြောဆို၏။

ရသေ့ကြီးသည် သားငယ် ရသေ့အား ဆုံးမပြီးလျှင်
ကသိုဏ်းပရိကံကို ညွှန်ကြားလျက် သမထကို အားထုတ်စေ၏။
မကြာမီပင် အဘိညာဉ်သမာပတ်တို့ကို ရ၏။ ရသေ့ သားအဖ
နှစ်ယောက်တို့သည် နတ်ရွာသို့ လားရ၏။

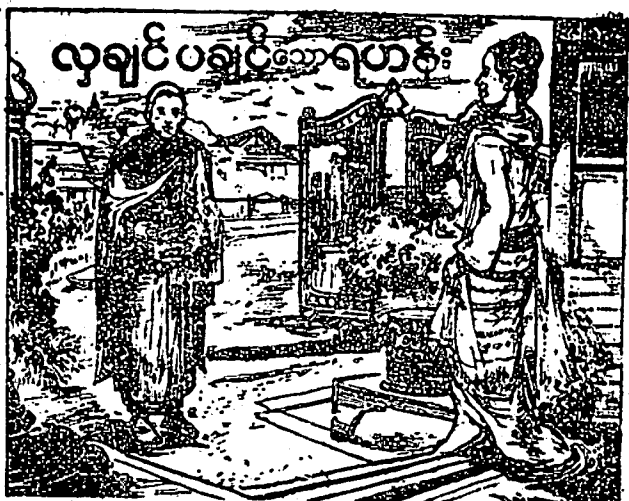
ဇာတ်ပေါင်းသော်

ရသေ့ငယ်သည်- ငြီးငွေ့သောရဟန်း၊
အမျိုးသမီးသည်- ယခု အပျိုကြီး၊
အဖရသေ့သည်- ငါဘုရား-
ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်း၏။

(၁၄) လူ့လောကမှာ ရှောင်ကြဉ်ရာများ

(စာ ၄၇၇၊ ဗုဒ္ဓနာရဒကောသလ)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဧတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ်-
သာဝတ္ထိပြည်တွင် မည်သည့် ယောက်ျားကမှ မလိုချင်ကြ
သော အမျိုးသမီးကလေး တစ်ယောက်ရှိ၏။ မိခင်ဖြစ်သူသည်
သမီးကို တောင်းမည့်သူ မရှိဘဲ အပျိုကြီး ဖြစ်နေသောအခါ
သာကီဝင် မင်းသား ရဟန်းတစ်ပါးပါးကို ဖြားယောင်း၍ လူထွက်
စေပြီး သမီးနှင့်ပေးစားမည်ဟု ဆုမ်းခံရဟန်းတို့ကို အကဲခတ်၏။

လှချင်ပချင်သောရဟန်း

ဤတွင် လူ့ခြေဖြင့် မကြွေဘဲ မိမိကိုယ်ကို သလျက် လှလှပပ
ကြွလာသော ရဟန်းကို မြင်လေလျှင် ဤရဟန်းကို ဆွဲဆောင်၍
ရမည်ဟုဆုံးဖြတ်၍ အိမ်သို့ပင့်ပြီးလျှင် ယာဂ၊ ခဲဖွယ်၊ ဘေးတို့

တို့ဖြင့် လုပ်ကျွေး၍ (ဤအိမ်သို့ နေ့စဉ်ကြွပါရန်) လျှောက်ထား၏။ ရဟန်းသည် ရသ တဏှာ၌ တပ်မက်နေ၍ နေ့စဉ်ကြွ၏။ မကြာမီပင် အမျိုးသမီးငယ်နှင့် တရင်းတနီး ဖြစ်သွား၏။

သားမက်ကောင်းကောင်းလိုချင်ပြီ

တစ်နေ့တွင် ရဟန်းတော်ကြွလာခိုက် အလုပ်လုပ်နေရင်းက ထိုရဟန်းကြားလောက်အောင် “ငါ့မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ ပြည့်စုံပါ၏။ အိမ်ကို အုပ်စိုးစီစဉ်နိုင်မည့် သားတို့ သားမက်တို့ မရှိပါကလား” ဟု ညည်းတွားလေ၏။

ထိုစကားကို ရဟန်းကြားလျှင် ရင်ထဲ၌ အနည်းငယ် လှိုင်းခတ်သွား၏။ မိခင်သည် ရိပ်မိ၍ သမီးကို ထိုရဟန်းအား သွေးဆောင်၍ လူထွက်အောင်လုပ်ပါဟု မှာကြားထား၏။

ထိုနေ့မှစ၍ သမီးဖြစ်သူက တစ်စတစ်စ သွေးဆောင်ဖြားယောင်း၏။ မကြာမီပင် ရဟန်းသည် အမျိုးသမီးကလေးအား

“ငါသည် သာသနာတော်၌ မပျော်ပိုက်တော့ပါ။ ကျောင်းကို ပြန်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကိုအပ်နှံပြီး လူထွက်တော့မည်၊ အဝတ်ပုဆိုးတို့ကို လာပို့လှည့်ပါ” ဟု မှာထား၍ ကျောင်းသို့ ပြန်သွား၏။

ကျောင်းသို့ရောက်လျှင် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကလည်း မြတ်စွာဘုရားထံ ခေါ်သွား၏။

မြတ်စွာဘုရားလည်း ထိုရဟန်းကို မေးမြန်း၏။ အပျိုကြီးတစ်ယောက်ကြောင့် လူထွက်လိုကြောင်း လျှောက်ထားပြန်လျှင် မြတ်စွာဘုရားက-

“ရဟန်း-၊ ရှေးအခါက ဤအပျိုကြီးသည် သင့်အား မြတ်သောအကျင့်၏ အန္တရာယ်ကို ပြုကာ ကြီးစွာ ပျက်စီးစေခဲ့

ဖူးပြီ၊ ထိုအပျိုကြီးကြောင့် သာသနာတော်၌ အဘယ်ကြောင့် ငြီးငွေ့ရသနည်း”ဟု မိန့်တော်မူကာ အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း စိုးစံစဉ်-

ဘုရားအလောင်းတော်သည် ကာသီတိုင်းဝယ် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ပုဏ္ဏားမျိုးဖြစ်၍ အိမ်ထောင်ပြု၏။ သားတစ်ယောက်ရသောအခါ မယားသေဆုံး၍ သေခြင်းတရားကို ဆင်ခြင်မိသဖြင့် သားကိုခေါ်ပြီး ဟိမဝန္တာတွင် ရသေ့ရဟန်းပြု၍ ဈာန်အဘိညာဉ်ကို ရ၏။

မိန်းမဉာဏ်

ထိုအခါ ကျေးလက်၌နေသော လူဆိုးတို့သည် ရွာကြီးသို့ ဝင်၍ ဖျက်ဆီးတိုက်ခိုက်ပြီး ပစ္စည်းတို့ကို ယူငင်ကာ မိန်းကလေးများကို ပစ္စည်းထုပ်များရွက်စေလျက် ခေါ်ခဲ့၏။

ထိုအထဲမှ လှပသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် လူဆိုးတို့အလစ်တွင် ပုန်းကွယ်ပြေးလွှား၍ မကြာမီ ရသေ့ကျောင်းသို့ ရောက်လေ၏။

ရသေ့ကျောင်း၌ အဖရသေ့ကြီး သစ်သီးရှာ သွားခိုက် အခွင့်သာသဖြင့် ရသေ့ငယ်ကို ဖြားယောင်းသွေးဆောင်၍ ကာမဂုဏ်ဖြင့် မွေ့လျော်စေပြီး သီလကို ဖျက်ဆီးလိုက်၏။ ထိုမိန်းမပျိုသည် ရသေ့ငယ် မိမိဘက်သို့ပါလေလျှင် တော၌မနေဘဲ ရွာသို့ လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်၏။ ရသေ့ငယ်က ဖခင်ရသေ့ကြီးလာမှ ခွင့်ပန်၍ နှစ်ယောက်အတူသွားကြမည်ဟု ပြော၏။

ထိုမိန်းမက စဉ်းစား၏။ ရသေ့ကြီးရောက်လာလျှင် ငါ့ကို ရိုက်ပုတ်၍ နှင်ထုတ်လိမ့်မည်။ ငါသွားနှင့်မှ တော်မည်ကို စဉ်းစားမိကာ ရသေ့ငယ်အား “လမ်းတွင် အမှတ်အသားများကို ချထားခဲ့မည်။ ကြည့်ပြီး လိုက်ခဲ့ပါ” ဟု မှာထားပြီး သွားနှင့်၏။ ရသေ့ငယ်လည်း နေ့စဉ် လုပ်နေကျ အလုပ်ကို မလုပ်တော့ဘဲ ဦးခေါင်းကိုခြုံကာ အိပ်၍နေတော့၏။

လူ့ပြည်လူ့ရွာရှောင်ကြဉ်ရာများ

ရသေ့ကြီး တောမှပြန်လာသည့်အခါ ခြေရာကိုတွေ့၍ ဤ ခြေရာကား မိန်းမခြေရာဖြစ်သည်။ ငါသန်းသည် မုချ သီလ ပျက်သည် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု စဉ်းစားလျက် ကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်ပြီး သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို ချထားလျက် သားထံသို့ သွား၍ “ထင်းလဲမခွဲရ၊ ရေလဲမခပ်၊ မီးလဲမညှိ၊ ဘယ်သို့ဖြစ်နေသနည်း” ဟု မေး၏။

ထိုအခါ ရသေ့ငယ်သည် ဖခင်ရသေ့ကြီးကို ရှိခိုးလျက်-
“ကသပအနွယ်ဖြစ်သော ဖခင်၊ ဖခင်ကို ပန်ကြားပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် တော၌မနေနိုင်တော့ပါ။ ဆင်းရဲလှ၏။ လူတို့ နေရာမြို့ရွာသို့ သွားလိုပါ၏။ မြို့ရွာတွင် နေထိုင်တတ်ရန် ရွာသူ တို့ အကျင့်ကို ကျွန်ုပ်အား ပြောကြား ဆုံးမတော်မူပါ” ဟု တောင်းပန်၏။ ထိုအခါ အဖရသေ့ကြီးက-

“ချစ်သား၊ သင်သည် တောသစ်သီး သစ်မြစ်ကို စွန့်လွှတ်ကာ မြို့ရွာ၌ နေလိုပါက ရွာသူတို့အလေ့အကျင့်ကို မှတ်သားလော့”

“ချစ်သား၊ သင်သည် (၁) အဆိပ်ကို မမှီဝဲလင့်၊ (၂) ချောက်ကမ်းပါးပြတ်ကို ရှောင်ကြဉ်ပါ၊ (၃) ညွန်ပျောင်းသို့ မဝင်သင့်၊ (၄) အဆိပ်ထန်သော မြွေအနီးသို့ မသွားလင့်” ဟု ဆုံးမ၏။

ရသေ့ငယ်သည် ဖခင်၏ စကားကိုအဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်၍-

“ဖခင်ရသေ့၊ အကျွန်ုပ်အား အဆိပ်ဟူသည် အဘယ်နည်း၊ ကမ်းပါးပြတ်သည် အဘယ်နည်း၊ ညွှန်ပျောင်းဟူသည် အဘယ်နည်း၊ အဆိပ်ထန်သောမြွေဟူသည် အဘယ်နည်း”ဟု လျှောက်ကြားမေးမြန်း၏။ ထိုအခါ ရသေ့ကြီးက-

“ချစ်သား နာရဒ၊ (အဆိပ်ဆိုသည်ကား) သေအရက် သည် စွဲလမ်းနှစ်သက်တတ်၏။ ရဲရင့်စေ၏။ အနံ့ကောင်း၏။ ယင်ပျားရည်၏ အရသာနှင့်တူ၏။ ထိုရက်ကို ဘုရား အစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့က အဆိပ်ဟု ဆိုကြ၏။”

ချစ်သားနာရဒ၊ (ချောက်ကမ်းပါးပြတ်ဆိုသည်ကား) မိန်းမတို့သည် မေ့လျော့သူကို ဖြားယောင်းတတ်ကြသည်။ သစ်ပင်မှ လွင့်ကျလာသော လဲ၊ ဝါဂွမ်းကို လေသည် ယူဆောင်သကဲ့သို့ စိတ်ကို ဆွဲဆောင် တတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သူတို့အား မိန်းမတို့ကို ချောက်ကမ်းပါးပြတ်ဟု ရသေ့ ရဟန်းတို့ ဆိုကြကုန်၏။

“ချစ်သား နာရဒ။ လာဘ်ပေါများခြင်း၊ ကျော်စောခြင်း၊ လက်အုပ်ချီ၍ အရိုအသေပြုခြင်း၊ ပူဇော်ခြင်းတို့သည် ရသေ့ ရဟန်းတို့၏ (ညွှန်ပျောင်း) ဖြစ်သည်ကို ဆိုကြ၏။

“ချစ်သား နာရဒ။ မင်းထံသို့ မသွားလင့်၊ မစားလင့်၊ မရင်းနှီးသင့်၊ ထိုမင်းတို့ကို (အဆိပ်ထန်သောမြွေ) ဟု ရသေ့တို့ ဆိုကြ၏”

“ချစ်သား နာရဒ။ ဆွမ်းခံချိန်ဝယ် ရွာသို့ဝင်လျှင် အပြစ်မရှိဟု သိသောအိမ်၌သာ ဆွမ်းခံရာ၏”

“ချစ်သားနာရဒ။ သူတစ်ပါးအိမ်တွင် စားသောက်လျှင် နှိုင်းနှိုင်းဆဆ (အတိုင်းအရှည်ကိုသိ၍) စားသောက်ရာ၏။ မိန်းမတို့ကို အဆင်းအင်္ဂါ၌ စိတ်မညွတ်လေနှင့်”

ဤငါးဌာနရှောင်ကြဉ်ပါ

“ချစ်သား နာရဒ။ နွားတို့နေသည့် နွားခြံ၊ အရက်ဆိုင် (သေတင်းကုပ်) အရက်သမား (သေသောက်ကြူး) ရွှေ၊ ငွေထားရာအရပ်၊ ပွဲလမ်းသဘင်တို့ကို ဆီထောပတ်တင်သော လှည်းသည် ကြမ်းတမ်းသော လမ်းကြမ်းခရီးကို ဝေးစွာ ရှောင်ကြဉ်သကဲ့သို့ ဤဌာနတို့ကို ဝေးစွာ ရှောင်ကြဉ်လော့”

ဟု အဓိပ္ပာယ်အကျယ်ကို ဖွင့်ပြကာ ဆုံးမလေ၏။

ဖခင်ရသေ့ကြီး ဟောပြောစဉ်ပင် ရသေ့ငယ်လည်း သတိတရားရ၍ “မြို့သို့ မသွားတော့ပါ” ဟု ဝန်ခံ၏။ ရသေ့ကြီးသည် သား ရသေ့ငယ်အား ကသိုဏ်းပရိကံကို ပြောကြား၏။ ရသေ့ငယ်သည် ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာကို အားထုတ်သဖြင့် မကြာမီပင် ဈာန်အဘိညာဏ်ကို ရလေ၏။ ရသေ့သားအဖတို့သည် သေလွန်သောအခါ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားရကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

ဖြားယောင်းသော သတို့သမီးသည်-	ယခု အပျိုကြီး၊
ရသေ့ငယ်သည်-	ဦးငွေသော ရဟန်း၊
အဖရသေ့ကြီးသည်-	ငါဘုရား-
ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်း၏။	

(၁၅) သူ့ကိုငါမျက် ငါပါမျက်ဝတ္ထု

(ဇာ ၄၇၅၊ ဖန္ဒနဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ်-
ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍
အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်ကား-

အထင်လွဲမှားမှု၏ ဆိုးကျိုး

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း စိုးစံစဉ်-

ထိုဗာရာဏသီမြို့အနီးတွင် လက်သမားရွာမှ လက်သမား
ပုဏ္ဏားသည် တောမှ သစ်တို့ကိုယူပြီး ရထားလုပ်၍ အသက်
မွေး၏။

ဟိမဝန္တာအနီးတွင် ကြို့ပင်တစ်ပင်ရှိ၏။ ဝံတစ်ကောင်သည်
အစားရှာ၍ စာပြီးတိုင်း ကြို့ပင်အောက်တွင် အိပ်လေ့ရှိ၏။
တစ်နေ့တွင် ဝံသည် အစာစားပြီး၍ ကြို့ပင်အောက်တွင် အိပ်
ပျော်နေ၏။ ထိုအခါ ကြို့ကိုင်းတစ်ကိုင်းသည် လေတိုက်ပြီး
ကျိုးကျကာ ဝံ၏ ကျောကုန်းပေါ်သို့ ကျ၏။ ဝံသည် အမျက်
ထွက်ကာ အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ကြည့်ရှုသော်လည်း မည်သူ
ကိုမျှ မမြင်ရ၍ ဧကန် ကြို့ပင်စောင့် ရကွစိုး ငါ့အပေါ် သစ်
ကိုင်း ချိုးချခြင်းသာ ဖြစ်မည်။ သင်၏ ဗိမာန်ကို မကြာမီ
အမြစ်ကလွန်ပစ်မည်ဟု ကြို့ပင်ကို လက်ဖြင့်ပုတ်ကာ သွား
လေသည်။

မကောင်းကြံလေပြီ

ပုဏ္ဏား လက်သမားသည် အဖော် နှစ်ယောက်နှင့်အတူ သစ်ခုတ်ရန် လှည်းဖြင့် တောသို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ တစ်နေရာတွင် လှည်းဖြုတ်၍ ဓားမ၊ ပဲခွပ်၊ ပုဆိန်တို့ကို လက်စွဲကြကာ ကြို့ပင် အနီးသို့ ရောက်လာကြ၏။

ဝံသည် ဓား၊ ပုဆိန်လက်စွဲထားကြသည့် လက်သမားတို့ကို မြင်လျှင် ငါ၏ရန်သူ ပျက်စီးတော့မည်ဟု ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် “အဆွေတို့- အဘယ်သစ်ကို ခုတ်ယူမည်နည်း” ဟု မေး၏။

လက်သမား ပုဏ္ဏားတို့သည် ဝံစကားကိုကြားလျှင်-

“အဆွေဝံ၊ သင်ကား တောကျွမ်းသည်ဖြစ်၍ အဘယ်သစ် သားသည် ရထားလုပ်ရန် ခိုင်ခံ့ပါသနည်း” ဟု မေး၏။

ထိုအခါ ဝံက “အဆွေလက်သမားတို့၊ ပိတောက်၊ ထောက် ကြို့၊ အင်ကြင်း၊ ရှားပင်တို့သည် မခိုင်ခံ့ကုန်၊ ကြို့ပင်သည် ရထားလုပ်ရန် ခိုင်ခံ့လှ၏” ဟု ဖြေ၏။

လက်သမားသည် ဝံစကားကို ကြားလျှင်-

“အဆွေဝံ သင်ပြောသော ကြို့ပင်၏ ပင်စည်နှင့် အရွက် တို့သည် အဘယ်ကဲ့သို့ သဘောရှိပါသနည်း၊ ကြို့ပင်ကိုလည်း ငါတို့မသိ၊ သိအောင်ပြောပါ” ဟု ဆိုလျှင်-

“အဆွေလက်သမား၊ ကြို့ပင်၏ အကိုင်း အခက် တို့သည် တွဲလျား ကျကုန်၏။ အောက်သို့ ညွတ်ကုန်၏။ မကျိုးကုန်၊ ယခု ငါရပ်နေသော သစ်ပင်ကား ကြို့ပင်ဖြစ်၏။ ရထား၏

အကန့်၊ လှည်းဘီး၊ ပုံတောင်း၊ ဝက်စွယ်၊ အကွပ်၊ အလုံးစုံ
ပြုလုပ်ရန် ခိုင်ခံ့၏”ဟု ပြောသွားလေ၏။

ရန်ကိုရန်ချင်း တုံ့ပြန်ခြင်း

လက်သမားတို့သည် ကြို့ပင်ကိုခုတ်ရန် ပြင်ဆင်ကြ၏။
ထိုအခါ ကြို့ပင်စောင့်နတ်သည် ဤဝံကား အရာမဟုတ်သည်၌
ရန်ငြိုးဖွဲ့ကာ ငါ့ဗိမာန်ကို ဖျက်ဆီးဘိ၏။ သင့်ကို ဤလက်သမား
တို့ပင် သတ်စေမည်”ဟု ကြံစည်ပြီးလျှင် ခရီးသွား ပုဏ္ဏား
အသွင်ဆောင်ပြီး-

“အို-အဆွေ လက်သမားတို့၊ ဤသစ်ပင်ကား ကောင်းလှ
၏၊ အဘယ်ကိုပြုလုပ် ခုတ်ဖြတ်ကြမည်နည်း” ဟု မေးရာ-

“ရထားအတွက် လုပ်ရန် ဖြတ်ကြမည်”ဟု ပြောသည်။

ဤတွင် ရုက္ခစိုးနတ်က သင်တို့ ရထားအတွက် လုပ်လျှင်
ဝံရေကို သံပတ်ကဲ့သို့ပတ်၍ လုပ်က ပို၍နိုင်ခဲ့သည်။ ပို၍လည်း
အဖိုးထိုက်တန်၏”ဟု ပြောသည်။

လက်သမားတို့က “ဝံရေကို အဘယ်က ရနိုင်သနည်း”ဟု
ပြောရာ “သင်တို့သည် မိုက်လှ၏။ ဤကြို့ပင်ကား ဘယ်သို့
ပြေးမည်မဟုတ်၊ သင်တို့ကို ပြောသောဝံထံသွား၍ သင်ပြသော
သစ်ပင်က ဘယ်နေရာက ခုတ်ဖြတ်ရမည်နည်း၊ လိုက်၍ ပြစမ်း
ပါ”ဟု ခိုင်းပါ၊ ဝံလိုက်လာပြီး ဘယ်နေရာက ခုတ်ရမည်”ဟု
နှုတ်သီးဖြင့် ထိုးပြလိမ့်မည်၊ ထိုအခါ ဝံကို ထက်လှစွာသော
ဓားဖြင့် ခုတ်ပိုင်းသတ်လိုက်ပြီး အရေကို ခွာ၍ အသားကို စား
ပြီးမှ ကြို့ပင်ကိုဖြတ်လော့”ဟု ရန်တုံ့မူကာ နည်းပေးပြန်၏။

လက်သမားသည် ကြို့ပင်စောင့်နတ် စကားကိုကြားလျှင်-
 “အံ့ဖွယ်ရှိပေစွ၊ ငါ့အား ယနေ့ မင်္ဂလာရှိသော နေ့ပင်
 ဖြစ်သည်”ဟု ပြောဆိုကာ ကြို့ပင်စောင့်နတ် ပြောသည့်နည်း
 ဖြင့် ဝံကို သတ်ပြီးလျှင် ဝံပြောသောနည်းဖြင့် ကြို့ပင်ကိုခုတ်
 ဖြတ်၍ယူသွား၏။

ဤဝံသည် အရာမဟုတ်သည့်၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့သဖြင့် ကြို့ပင်နှင့်
 ဝံပါ အမြတ်မထွက်ဘဲ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပျက်စီးကြောင်းကို ဟော
 ကြားတော်မူ၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

ကြို့ပင်စောင့်နတ်သည်- ငါဘုရားဖြစ်လေ၏ -
 ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်း၏။

(၁၆) သူတစ်ပါး သေကြောင်းကြံ

တုံ့ပြန်ခံရသော ဝတ္ထု

(စာ ၃၆၇၊ သာလိဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရား ဧတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ်-
ဒေဝဒတ်သည် ဘုရားရှင်၏အပေါ် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲ
ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောကြားတော်မူသည်
ကား-

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းစိုးစံစဉ်-
ဘုရားလောင်းသည် ရွာငယ်တစ်ခုတွင် သူကြွယ်မျိုး၌ ဖြစ်၍
ရွာတံခါး၏ အနီးရှိ ညောင်ပင်ကြီးအောက်၌ အခြားကစားဖော်
သူငယ်တို့နှင့်အတူ ကစားနေကြ၏။

ဆေးဆရာသည် ညောင်ပင်ခွကြားတွင် အိပ်နေသည့် မြွေကို
မြင်လျှင် ထိုသူငယ်တို့အား မြွေကိုက်မှသာ ဆေးကုစေ ရမည်ဟု
ကြံ၍ သစ်ခွကြားမှ ဦးခေါင်းပြုနေသော မြွေကို လက်ညှိုးထိုး
ပြရင်း “ဆက်ရက်ကလေး မြင်ရဲ့လား၊ တက်၍ နှိုက်ယူပါလား”
ဟု ပြော၏။ ဘုရားအလောင်း သူငယ်သည် အဆောတလျင်
တက်၍ နှိုက်ယူ၏။ မြွေကို ဆုပ်ကိုင်မိကြောင်း သိပြီး မြွေ၏
လည်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ကာ ကြောက်လန့်တကြား
အောက်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

မြွေသည် အောက်သို့ကျရင်း ဆေးဆရာ၏ လည်ပင်းကို ပတ်မိပြီး ကိုက်၏။ ဆေးဆရာသည်လည်း ထိုနေရာမှာပင် လဲကျသေဆုံးတော့၏။

ထိုအခါ သူကြွယ်၏သား ဘုရားအလောင်းသူငယ်က-

“အချင်းတို့၊ မြွေဟောက်ကို ဆက်ရက်ငှက်ဟု လှည့်ပတ် ပြောဆို၍ ဖမ်းယူစေ၏။ လှည့်ပတ်ပြောဆိုသော ဤဆေးသမား သည်ပင် မြွေဟောက်ကိုက်၍ သေရ၏။

မညှဉ်းဆဲ မသတ်ဖြတ်ထိုက်သူကို ညှဉ်းဆဲသတ်ဖြတ်သူတို့ လည်း သေကြရမည်သာ ဖြစ်၏။

လေညာသို့ ပစ်လွှင့်သော မြူမှုန့်သည် ပစ်လွှင့်သူကိုသာ ပြန်၍ ညှဉ်းဆဲသကဲ့သို့ ဤဆေးဆရာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်ဘိ၏။

လေညာသို့ ပစ်လွှင့်သော မြူမှုန့်သည် ပစ်လွှင့်သူကိုသာ ပြန်၍ ညှဉ်းဆဲသကဲ့သို့ အပြစ်မရှိ စင်ကြယ်၍ မပြစ်မှားထိုက် သူကို ပြစ်မှားသော မကောင်းမှုသည် ပြစ်မှားသူ လူမိုက်ကိုသာ ပြန်၍ ညှဉ်းဆဲ၏။

ဟု ရောက်လာသမျှ ပရိသတ်တို့အား တရားပြ၍ ဆုံးမ ဟောကြား၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

ဆေးဆရာသည်-

ဒေဝဒတ်၊

ပညာရှိလူငယ်သည်-

ငါဘုရား-

ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်း၏။

(၁၇) ဘေးရန်ကြိုကာ မတုန်လှုပ်သောပညာရှိ

(ဇာ. ၃၆၈၊ တစသာရဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဧတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ်-

ရဟန်းတို့သည် ဘုရားရှင်၏ (ပညာပါရမီတော်)ကို ချီးကျူး
ပြောဆိုနေကြရာ၊ ဘုရားရှင် ကြွလာတော်မူ၍ “ရဟန်းတို့ ငါ
ဘုရားသည် ယခုအခါ၌သာ ပညာရှိသည်၊ အကြောင်း ဥပါယံ၌
လိမ္မာသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း လိမ္မာဖူးပြီ”ဟု အတိတ်
ဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း စိုးစံစဉ်-

ဘုရားလောင်းသည် ရွာငယ်တစ်ခု၌ သူကြွယ် အမျိုးတွင်
ဖြစ်၏။ ငယ်ရွယ်စဉ်အခါ ကစားဖက် သူငယ်တို့နှင့်အတူ ရွာ
တံခါးအနီးရှိ ညောင်ပင်ကြီး အောက်တွင် ကစားနေကြ၏။
ဆေးဆရာသည် လိမ်ညာဏ်ဆင်၍ မြွေအနှိုက်ခိုင်းရာ ကိုယ့်မကောင်း
ညာဏ် ကိုယ့်ပြန်ထိပြီး သေဆုံးရ၏။ (၁၉၇ သာလိယ ဇာတ်)

(ထူးခြားသည်ကား) ဆေးဆရာသောအခါ ရွာသား တို့သည်
သူငယ်အားလုံးကို လူသတ်သောသူငယ်တို့ဟူ၍ (တစ သာရ)
ဝါးလုံးထောက်ဖြင့် ချုပ်နှောင်ကာ မင်းကြီးထံသို့ပို့ကြ ၏။

ဘုရားလောင်းသူငယ်သည် အခြား ကစားဖော်သူငယ်တို့ အား လမ်းခရီး အကြား၌ ပြောဆိုသည်မှာ “အမောင်တို့၊ မကြောက်ကြကုန်လင့်၊ ကြည်လင်သောမျက်နှာဖြင့် ဣန္ဒြေရရ နေကြကုန်လော့၊ မင်းကြီးက စကားဆိုသောအခါ ငါ ပြောမည်” ဟု ဆုံးမ၍ ပြော၏။

မင်းကြီးထံသို့ ရောက်ကြသောအခါ မင်းကြီးသည် ဣန္ဒြေ ရရနှင့် ရွှင်ပျသော လူငယ်တို့ကို ကြည့်လျက်-

“အိုသူငယ်တို့၊ သင်တို့ကား ရန်သူ့လက်သို့ ရောက်သော အခါ ဝါးလုံးထောက်တို့ဖြင့် နှောင်ဖွဲ့ခြင်းကို ခံရပါလျက် ကြည်လင်သော မျက်နှာရှိကြကုန်၏။ အဘယ်ကြောင့် မစိုးရိမ် ကြသနည်း” ဟု မေး၏။

ပညာရှိသူငယ်သည် မင်းကြီး စကားကို ကြားလျှင်-

“မြတ်သောမင်းကြီး၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်းဖြင့် အနည်းငယ်မျှ အကျိုးမရှိပါ။ စိုးရိမ်ငိုကြွေးလျက် စိတ်ဆင်းရဲနေသည်ကို မြင်လျှင် ရန်သူတို့က ဝမ်းမြောက်ကြလိမ့်မည်။ ဘေးရန်ကြုံသော် ကျိုးကြောင်း ဆင်ခြင် ဆုံးဖြတ်နိုင်သော ပညာရှိသည် တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ၊ မျက်နှာမပျက်သည်ကို ရန်သူတို့ မြင်လျှင် ထိုရန်သူတို့သည် စိတ်ဆင်းရဲကြမည်သာ ဖြစ်၏။

ဖြစ်လာသော အမှုကိစ္စတို့၌ ပညာရှိတို့နှင့် တိုင်ပင်ခြင်း၊ ချစ်ဖွယ်သော စကားကို ပြောဆိုခြင်း၊ ဆွေစဉ်ဆက်ကို ပြောဆိုခြင်းတို့ဖြင့် ရန်သူတို့ကို အောင်မြင်ရာ၏။ အကျိုးဖြစ်ရာ ဖြစ်ကြောင်းကိုသာ လုံ့လပြုရမည်။

ကျွန်ုပ်သည်ဖြစ်စေ၊ အခြားသူပင်ဖြစ်စေ၏ အကျိုး မဖြစ်
ထွန်းတော့ပြီဟု သိမြင်သောအခါ၌လည်း စိုးရိမ်မနေကြဘဲ၊
ကံစီမံရာဖြစ်ရသည်။ ဘာတတ်နိုင်မည်နည်းဟု နှလုံးသွင်းကာ
သည်းခံရပါမည်ဟု လျှောက်ထား၏။

မင်းကြီးသည် ဘုရားလောင်းသူငယ်၏ စကားကို ကြားလျှင်
များစွာ ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းသွား၏။

မင်းကြီးသည် အမှုခြင်းရာကို စုံစမ်းစစ်ဆေးသော် သူငယ်
တို့အား အပြစ်မရှိကြောင်း သိ၍ ဝါးလုံးထောက် အနှောင်အဖွဲ့
တို့မှ လွတ်စေ၏။ ပညာရှိသူငယ်အား အကြောင်းအကျိုးပြု၍
ဆုံးမတတ်သော ပညာရှိအမတ် ရာထူးဖြင့် စည်းစိမ်များစွာ
ပေး၍ ချီးမြှောက်၏။ ကြွင်းသော သူငယ်တို့ကိုလည်း ထိုက်တန်
သော စည်းစိမ်ပေး၍ ရာထူးဖြင့် ချီးမြှောက်၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

ဗာရာဏသီမင်းသည်-	အာနန္ဒာ၊
သူငယ်တို့သည်-	ထေရ်ကြီး ထေရ်ငယ်များ၊
ပညာရှိသူငယ်သည်-	ငါဘုရား
ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်း၏။	

(၁၈) ကြောက်စရာကောင်းသောမိတ်ဆွေဝတ္ထု

(စာ ၄၄၊ မသကမှတ်ဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် တေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ်-
မဂဓတိုင်း ရွာသစ်တစ်ခုမှ လူတို့ တောတွင်းတွင် အလုပ်
လုပ်ကြရာမှ မှက်၊ ခြင်တို့ ကိုက်သည်ကို နီးရာလက်နက်ဖြင့်
ရိုက်ပုတ်ရာမှ မှက်၊ ခြင်တို့သာမက အချင်းချင်း ရိုက်မိကြသဖြင့်
မိမိတို့ကိုယ်၌ပါ ဒဏ်ရာရ၍ ဝေဒနာ ခံစားနေကြသည်ကို
အကြောင်းပြု၍ အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောကြားတော်မူသည်။

အတိတ်ဇာတ်

ရှေးရှေးအခါ ကာသိတိုင်းမှ ရွာတစ်ရွာ၌ လှည်းသမား
တစ်ယောက် သစ်ရွေလျက်နေ၏။ မှက်ကြီးတစ်ကောင်သည်
ဦးခေါင်းတွင် နား၍ ကိုက်ခဲနေသည်ကို နာကျင်လှသဖြင့်
အနီးရှိ သားငယ်အား “မှက်ကို ရိုက်လိုက်စမ်းပါ” ဟု ပြော၏။
သားငယ်သည် မှက်ကို အနီးရှိ ပုဆိန်ဖြင့် ခုတ်လိုက်ရာ အမေ၏
ဦးခေါင်း ထက်ခြမ်းကွဲ၍ ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးရတော့သည်။

ထိုအခါ အနီးရှိ ပညာရှိကုန်သည် တစ်ယောက်သည်-

“ပညာရှိသော ရန်သူသည် ပညာမရှိသော မိတ်ဆွေထက်
မြတ်၏”

“ရန်သူပင်ဖြစ်သော်လည်း ပညာရှိက မြတ်၏။ ပညာရှိ
သော ရန်သူသည် အပြစ်ဒဏ်ကြောက်၍ လူကိုမသတ်”
ဟူ၍ ကျူးရင့်လေသည်။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

မှက်ကို ခုတ်သောသူသည်- ယခု တောတွင်းသားလူငယ်၊
ပညာရှိကုန်သည်သည်- ငါဘုရား
ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်း၏။

(၁၉) ဉာဏ်တုံးသူတို့ ကူညီမှုဝတ္ထု

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသလရွာငယ်၌ သီတင်းသုံးစဉ်-
သစ်ပင်ကိုနုတ်ကာ အမြစ်ကိုကြည့်ပြီးမှ ရေလောင်းသော
ဥယျာဉ်ကို ဖျက်စီးသည့် (အာရာမဒူသက) လူငယ်တစ်ယောက်ကို
အကြောင်းပြု၍ အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း စိုးစံစဉ်-
ဗာရာဏသီ၌ နက္ခတ်သဘင်အချိန် ရောက်လာ၏။ မြို့လုံး
ကျွတ်၊ အိမ်လုံးကျွတ် တောင်ထိပ်သို့ တက်ကြ၏။ မင်းကြီး၏

ဥယျာဉ်မှူးသည် နက္ခတ်ပွဲသဘင် ပါဝင်ဆင်နွှဲလို၍ ဥယျာဉ်ထဲမှ
 မျောက်ကြီးအား သစ်ပင်ငယ်များကို ရေလောင် ကြရန် မှာကြား
 ခဲ့၏။

မျောက်ကြီးသည် ဥယျာဉ်ထဲမှ မျောက်များကို ခေါ်၍
 သစ်ပင်ငယ်များကို ရေလောင်းကြရာ၊ မျောက်ကြီးက-

“ရေကို ချွေတာသုံးစွဲရမည်၊ ရေအခက်အခဲရှိသည်၊ သစ်ပင်
 ငယ်များကို နှုတ်ကြည့်ရမည်၊ အမြစ်တိုလျှင် ရေနည်းနည်းသာ
 လောင်း၊ အမြစ်ရှည်မှ ရေများများ လောင်းရမည်” ဟု မှာကြား
 ၏။ မျောက်များသည် သစ်ပင်ငယ်တိုင်းကို နှုတ်ကြည့်ပြီးမှ
 ရေလောင်းကြ၏။

ဥယျာဉ်ထဲသို့ ရောက်လာသော ပညာရှိတစ်ယောက်က မြင်၍
 စုံးစမ်းရာ၊ မျောက်ကြီး၏ လမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း လုပ်ကြသည်
 ကို သိရ၏။ ထိုအခါ ပညာရှိက-

“ဉာဏ်ပညာမရှိသူတို့ ကူညီဆောင်ရွက်မှုသည်၊ အကျိုးမဲ့
 ကိုသာ ဖြစ်စေ၏” ဟု ပြောဆိုလေသည်။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

မျောက်ကြီးသည်- ဥယျာဉ်ကို ဖျက်ဆီးသောသူငယ်၊
 ပညာရှိယောက်ျားသည်- ငါဘုရား
 ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်း၏။

(၂၀) မနာလိုဝန်တို့သည့် ဝဋ်ကြွေး

(ဇာ ၄၁၊ လောသကဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ်-

ရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ တပည့် လောသကတိဿ မထေရ်သည် တစ်သက်လုံး “အစာဝအောင် မစားရဘဲ” ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုကာနီးမှ တစ်ကြိမ်သာ (ရှင်သာရိပုတ္တရာကျွေးသဖြင့်) ဝအောင် စားရသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူသည်။

အရှင်လောသကတိဿ မထေရ်၏ ပစ္စုပ္ပန် ဇာတ်ကြောင်းမှာ-

ကောသလတိုင်းအတွင်း အိမ်ခြေ တစ်ထောင် ရှိသော တံငါရွာကြီး တစ်ရွာတွင် (လောသကတိဿ ဖြစ်လာမည့်သူငယ်) သည် ပဋိသန္ဓေနေချိန်မှစ၍ တံငါတို့သည် ငါးများဖမ်း၍မရကြ၊ ရွာကို မီးခုနစ်ကြိမ် လောင်ခံရသည်။ တစ်ရွာလုံး မင်းဒဏ်ခုနစ်ကြိမ် ခံခဲ့ရသည်။ တစ်ရွာလုံး စိတ်ရောလူပါ၊ ဆင်းရဲကြသည်။ ငါတို့ရွာမှာ သူယုတ်မာရှိ၍သာဟု သူယုတ်မာ ဖော်ထုတ်ရန် စိမ့်ကြသည်။

သူယုတ်မာဖော်ထုတ်နည်း

ရွာကို နှစ်စုခွဲလိုက်သည်။ တစ်ဖက် ငါးရာစီ၊ ဤသို့ ခွဲလိုက်တော့မှ တစ်ဘက်မှာ စီးပွားများ ဖြစ်ထွန်းကြသည်။ သူငယ်ကို ပဋိသန္ဓေဆောင်သော အစုမှာ ဒုက္ခရောက်မြဲ ဖြစ်နေသည်။ ထို

ဒုက္ခသည်အစုက ထက်ဝက် ခွဲပြန်သည်။ နှစ်ရာငါးဆယ် နှစ်စုမှာ တစ်ဘက်က စီးပွားဖြစ်၍ သူငယ်ကို ပဋိသန္ဓေဆောင် သည့်အဖွဲ့က ငတ်မြဲ ဒုက္ခရောက်မြဲ။

ဒုက္ခသည်အစုက တစ်ဝက် ခွဲပြန်သည်။

ဤသို့ ခွဲရင်း ဆယ်ယောက်စုတစ်ဖက်စီမှ ငါးယောက်စု တစ်ဖက်အထိ နောက်ဆုံးတွင် နှစ်ယောက်စု အထိ တစ်ယောက်စီ ခွဲလိုက်ရာ လောသကတိဿကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည့် မိခင် တစ်ယောက်သာ ဒုက္ခသည်အဖြစ် ကျန်၍ ရွာမှ နှင်ထုတ်လိုက် ကြသည်။

ဒုက္ခကြီးလှ သားအမိဘဝ

သူငယ်ကို ဖွားမြင်ပြီး သူငယ်ကိုချီ၍ တောင်းရမ်းစားလျှင် ထမင်းတစ်စေ့မျှပင်မရ။ သူငယ်ကို ချထားပြီး တောင်းမှရသည်။ မိခင်သည် သူငယ် သွားလာနိုင်သည့် အရွယ်အထိ သူငယ်ကို တစ်နေရာမှာထားကာ တောင်း၍ ကျွေးရသည်။ မဝတဝ စားရင်းဖြင့် သူငယ်တစ်ယောက်တည်း ကောင်းစွာ လမ်းလျှောက် နိုင်သောအခါ မိခင်သည် သူငယ်ကို ခွက်တစ်ခု ပေးထားပြီး တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြေးလေတော့သည်။

သူငယ်သည် ခွက်ဆွဲ၍ တောင်းသော်လည်း ပေးမည့်သူ မရှိ၍ အမှိုက်ပုံများတွင် သွန်ထားသည်တို့ကို ရှာဖွေ စားသောက်နေ ရရှာသည်။

ကြီးလှသည့် ဝဋ်ကြွေးပါပေ။

ရှင်သာရိပုတ္တရာ ကယ်မတော်မူခြင်း

ရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် လမ်းပေါ်တွင် တွယ်တာမဲ့ သူငယ်ကလေးကို တွေ့မြင်၍ သနားကြင်နာသဖြင့် ကျောင်းတော်သို့ ခေါ်လာပြီး ရှင်သာမဏေ ပြုပေးသည်။ အသက် နှစ်ဆယ်ပြည့်လျှင် ပဉ္စင်းတက်ပေးသည်။ သို့တိုင်အောင် အလွန် ဘုန်းကံနည်းရှာသည်။ လာဘ်လာဘ ရှားပါးသည်။

ဘုရားရှင် တစ်ဆူ တစ်ဆူတွင် တစ်ကြိမ်သာ ဖြစ်ဖူးသော အလွန်ကြီးမားသည့် အသဒိသ အလှူတော်ကြီးမှာပင် ဝမ်းဝ အောင် အာဟာရကို မစားရစဖူးပေ။

ထိုမထေရ်၏ သပိတ်ကို ယာဂုတစ်ဇွန်းမျှ လောင်းလှူသူသည် သပိတ်တွင် ယာဂုများ ပြည့်နေသည်ဟုသာ မြင်လာပြီး ဆက်၍ မလောင်းတော့။ နောက် ဗုဂ္ဂိုလ်များကိုသာ လောင်းလှူတော့သည်။ အသက်ရှင်ရုံကလေးမျှ တစ်သက်လုံး စားနေခဲ့ရသည်။

ထိုလောသကတိဿ မထေရ်သည် ယနေ့ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း အရှင်သာရိပုတ္တရာ သိမြင်၍ “လောသကတိဿ အား ယနေ့ ကျေနပ် တင်းတိမ်အောင် အာဟာရကို စားစေမည်”ဟု အရှင်လောသကတိဿအား ခေါ်၍ ဆွမ်းခံကြွကြ၏။ လောင်းလှူမည့်သူ ဝေးစွာ ရှိခိုးမည့်သူပင်မရှိ။

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် အရှင်လောသကတိဿကို ပြန်လွှတ်၍ မိမိတစ်ပါးတည်း ဆွမ်းခံရာ ဆွမ်းများရရှိ၍ အရှင်လောသကတိဿထံသို့ ပို့ခိုင်း၏။ ပို့သူသည် အရှင်လောသကတိဿကို ရှာမတွေ့၍ မိမိတို့ပင် စားပြီးပြန်ခဲ့ကြ၏။ ဤမျှအထိ ဆိုးရွားလှသော ဝဋ်ကြွေး။

သည်တစ်သက် သည်တစ်ကြိမ်သာ

အရှင်သာရိပုတ္တရာ ကျောင်းတော် ပြန်ရောက်လျှင် ဆွမ်းမစားရသေးကြောင်း သိရသည်။ ဆွမ်းစားချိန်ကား လွန်နေလေပြီ။ ထို့ကြောင့်ပင် အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ကောသလမင်းကြီးထံမှ စတုမရူ အလှူခံ၍ စတုမရူ ပျောက်ကွယ်မသွားအောင် သပိတ်ကို မိမိလက်ဖြင့် ကိုင်ထားလျက် အရှင်လောသကတိဿကို စားစေသည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်သာ အရှင်လောသကတိဿသည် စတုမရူကို ရောင့်ရဲ တင်းတိမ်သည်အထိ စားလိုက်ရသည်။ ထိုနေ့တွင်ပင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသည်။

ထို့နေ့ တရားသဘင်တွင် ရဟန်းတို့သည် အရှင်လောသကတိဿ မထေရ်၏ ဘုန်းကံနည်းပါး လာဘ် ခေါင်းပါးပုံနှင့် တရားထူး ရသွားပုံအကြောင်းကို ပြောဆိုနေကြရာ၊ ဘုရားသခင်ကြားသိတော်မူ၍ အရှင် လောသကတိဿ မထေရ်၏ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကို ဟောတော်မူသည်ကား-

မနာလိုစိတ် ဝန်တိုစိတ်

အတိတ်ဇာတ်

ကဿပ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူစဉ် ရဟန်း ကစ်ပါးကို သူကြွယ်တစ်ယောက်က ကျောင်းဆောက်လှူသည်။ ထိုရဟန်းသည် ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာ ပွားများ အားထုတ်ရာ၌ အားသန်သူ ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ရဟန္တာတစ်ပါးသည် သူကြွယ်အိမ်သို့ ကြွလာသည်။ သူကြွယ်သည် ကြည်ညိုလှသဖြင့် ဆွမ်းများ ကပ်လှူပြီး မိမိကျောင်း၌ သီတင်းသုံးရန် ပင့်လျှောက်၍ ကျောင်းနေရာကို ညွှန်လိုက်သည်။ ထိုရဟန္တာအရှင် ကျောင်းသို့ရောက်လျှင် ကျောင်းထိုင် မထေရ်က စကားပြောရင်းက သူကြွယ်၏ ပင့်ဆောင်ချက်အရ ဤကျောင်းသို့ ရောက်ကြောင်း သိရသည်။

ညနေတွင် ကျောင်းဒါယကာ သူကြွယ်သည် အိပ်ရာ၊ ဖျာများ ယူဆောင်၍ ရောက်လာပြီး အာဂန္တုကိုယ်တော်အတွက် ရိုသေစွာ ခင်းကျင်းသည်။ နံနက်တွင် အရှင်နှစ်ပါးစလုံးကို အိမ်သို့ ဆွမ်းစားကြွပါရန် ဖိတ်သည်။

ကျောင်းထိုင် မထေရ်သည် ဝန်တိုစိတ်၊ မနာလိုစိတ် ပေါ်လာသည်။

ဤရဟန်း ဤကျောင်းမှာ ဆက်နေလျှင် ငါ့ဒါယကာသည် သူ့ဒါယကာ ဖြစ်သွားတော့မည်။ ငါ့ကိုပယ်တော့မည်ဟု စိုးရိမ်စိတ် ဝင်ပြီး ဤရဟန်း ဤကျောင်းမှာ မနေနိုင်အောင် ပြုရမည်ဟု စိတ်ကူးကြံစည်ထား၏။

သက်ကယ်ချောင်းနှင့် ခေါင်းလောင်းထိုးခဲ့ပုံ

အရုဏ်တက်လျှင် ကျောင်းရှိ ပုဂ္ဂိုလ်သည် နိုးလာသည်။ အာဂန္တု မထေရ် မကြားအောင် အသာ အယာ ထသည်။ ကျောက်စည်ကို လက်သည်းဖြင့် ခြစ်၍ နှိုးသည်။ တံခါးကိုလည်း လက်သည်းဖြင့် အသာအယာ ခေါက်ခဲ့ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် ကျောင်းထိုင်ရဟန်း၏ အတွင်းစိတ်ကို သိသဖြင့် အခြားတစ်ပါးသို့ ဆွမ်းခံရန် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွသွားလေသည်။

သူကြွယ်သည် အာဂန္တုရဟန်း ပါမလာ၍ မေးရာ-

“သင့်ရဟန်းသည် အပျင်းအားကြီးသည်၊ ရောက်ကတည်းက အိပ်သည်၊ အရုဏ်တက်၍ ခေါင်းလောင်းထိုးသော်လည်း မနိုး၊ တံခါးခေါက်သည့်တိုင်အောင် မနိုး၍ တစ်ပါးတည်း ကြွလာခဲ့သည်”ဟု စကားဆိုလေသည်။

သူများစားမှာစိုး

သူကြွယ်သည် ကျောင်းထိုင်ရဟန်းအား ထောပတ်၊ ပျားသကာတို့နှင့် ကျိုထားသည့် နို့ဃနာဆွမ်းကို ဆက်ကပ်သည်။ အာဂန္တုရဟန်းကို ဆက်ကပ်ရန် ဤနို့ဃနာဆွမ်းကို ဆောင်ယူသွားတော်မူပါဟု သပိတ် တစ်လုံးအပြည့် လောင်းလှူလိုက်၏။

ကျောင်းထိုင်ရဟန်းသည် လမ်းတွင် စဉ်းစားသည်။ ဤဃနာဆွမ်းမျိုးကို စားရလျှင် အာဂန္တုရဟန်း ဤကျောင်းက ခွာတော့မည်မဟုတ်ဟု လမ်းတွင် သွန်ပစ်လိုက်သည်။

ကျောင်းသို့ရောက်လျှင် အာဂန္တုရဟန်းကို မတွေ့ရတော့မှ ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် ရဟန္တာဖြစ်လိမ့်မည်။ ငါ့စိတ်ကို သိ၍သာ အခြားသို့ ကြွသွားခြင်းဖြစ်ရမည်ဟု ကြီးစွာ စိတ်မကောင်းခြင်း ဖြစ်ရတော့သည်။

ထိုရဟန်း ကွယ်လွန်လျှင် ငရဲသို့ ကျရောက်သည်။

ဝန်တိုသည့်ဒဏ် ဆက်၍ခံ

ငရဲတွင် နှစ် သိန်းပေါင်းများစွာ ခံခဲ့ရ၏။

ငရဲမှ လွတ်မြောက်လာပြီး ဝိပါက်အကြွင်းဖြင့် ဘီလူးဘဝ တွင် ဘဝပေါင်း ငါးရာ ဘီလူးဖြစ်၍ တစ်နေ့မျှပင် ဝမ်းဝအောင် မစားရဖူး၊ တစ်နေ့ တစ်ကြိမ်သာလျှင် ကိုယ်ဝန် အညစ်အကြေး ကို ဝအောင် စားရဖူး၏။

ဘဝပေါင်း ငါးရာ ခွေးဖြစ်ရသည်။

ခွေးဘဝလည်း တစ်ကြိမ်သာ အန်ဖတ် ထမင်းကို ဝအောင် စားရသည်။

မိတ္တဝိန္ဒက အမည်ရ

ခွေးဘဝငါးရာ ဖြစ်ခဲ့ပြီးနောက်၊ ကာသီတိုင်း ရွာ တစ်ရွာ တွင် သူဆင်းရဲမျိုး၌ဖြစ်၍ မိတ္တဝိန္ဒက အမည်ရသည်။ မိတ္တဝိန္ဒက ကိုယ်ဝန် ရှိသည်မှစ၍ မိဘတို့မှာ စားရမဲ့သောက်ရမဲ့ ဆင်းရဲ သွားသည်။

ဖွားမြင်သောအချိန်မှစ၍ မိဘတို့ ဝမ်းဝအောင် မစားကြ ရသဖြင့် လူမှန်းသိစအရွယ်၌ သူ့ကို အိမ်မှနှင့်ထုတ်လိုက်သည်။

ခြေဦးတည့်ရာသွားရင်း ဗာရာဏသီသို့ ရောက်သည်။

ဗာရာဏသီတွင် ဘုရားလောင်းသည် ဒိသာပါမောက္ခဆရာ ကြီး ဖြစ်နေသည်။ အားကိုးရာမဲ့ မိတ္တဝိန္ဒကကို သနား၍ ပညာ သင်ကြားပေးသည်။ သူသည် ဆိုးသည်။ တေသည်။ ကျောင်း

သားအချင်းချင်း ရန်ပြစ်လျှင် သူ့အလွန်ပင် ဖြစ်သည်။ ဆရာ
မှာ တဖြည်းဖြည်း လာဘ်လာဘ နည်းလာ၏။

မိတ္တဝိန္ဒကသည် ဆရာဆုံးမသည်ကို မနာခံ။

ကျောင်းမှ ထွက်ပြေးသည်။

နယ်စွန်နယ်ဖျား ရွာကလေးတစ်ရွာသို့ ရောက်ပြီး ဆင်းရဲ
သူမ တစ်ယောက်နှင့် ရ၍ သားတစ်ယောက် ရခဲ့သည်။

သူ ရွာရောက်မှ ထိုရွာကြီး မီးခုနစ်ကြိမ် လောင်သည်။
မင်းဒဏ် ခုနစ်ကြိမ်သင့်သည်။ ကန်ကြီးခုနစ်ကြိမ် ကျိုးပေါက်
သည်။

သူ့ကြောင့်ဟု စွပ်စွဲ၍ သူ့ကို ရွာမှ နှင်ထုတ် ကြသည်။

ဝန်တိုဝင့်ကြွေး မကုန်သေး

ရွာမှ သားမယားကို ခေါ်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

တောအုပ်အရောက်တွင် သားမယားကို ဘီလူးစားခံရသည်။

တစ်ယောက်တည်း ထွက်ပြေးလာသည်။

“ဂမ္ဘီရ” ခေါ် သင်္ဘောဆိပ်သို့ ရောက်သည်။

သင်္ဘောတွင် အလုပ်ရသဖြင့် လိုက်ခဲ့သည်။ သမုဒ္ဒရာသို့
ရောက်၍ ခုနစ်ရက်မြောက် သမုဒ္ဒရာအလယ်၌ သင်္ဘောရပ်သွား
သည်။

ဘယ်လိုမှ ကြိုးစား၍မရ သင်္ဘောပေါ်မှာ လူယုတ်မာစွန့်နေ
သည်။ သူ့ယုတ်မာကို ရွာမည်ဟု မဲချကြသည်။

ကံဆိုးသူမိတ္တဝိန္ဒက အပေါ် မဲခုနစ်ကြိမ်ကျသည်။

သူ့ကို ဝါးစည်းတစ်ခုပေး၍ သမုဒ္ဒရာထဲချထားခဲ့ကြသည်။
မိတ္တဝိန္ဒကကိုချလိုက်သည်နှင့် သင်္ဘောထွက်၍ရသည်။

ခုနစ်ရက်စံ ခုနစ်ရက်စံ နတ်ပြိတ္တာများ

မိတ္တဝိန္ဒကသည် ဝါးစည်းဖြင့်မျောလာရာ ခုနစ်ရက်ကြာ
တွင် သမုဒ္ဒရာအလယ်၌ ဖလ်ဗိမာန်နှင့် နေသော နတ်ပြိတ္တာ
ဖြစ်ကြသည့် နတ်သမီးလေးဦးရှိသည်။ ဖလ်ဗိမာန်သို့ ရောက်
သွား၏။ ထိုနတ်သမီးတို့မှာ ကဿပ ဘုရားရှင် လက်ထက်က
သီလ စောင့်ထိန်းသော ကောင်းမှုကြောင့် ဖလ်ဗိမာန်၌ ခုနစ်
ရက် စံစားပြီး လူ့ဘဝက ပြုခဲ့သော မကောင်းမှုကံကြောင့်
ခုနစ်ရက်မျှ ငရဲခံရန် သွားကြရသော နတ်ပြိတ္တာများ ဖြစ်ကြ၏။
မိတ္တဝိန္ဒကသည် ဖလ်ဗိမာန်ရှင် လေးဦးနှင့် ခုနစ်ရက်မျှ စံစားပြီး
ခုနစ်ရက် ငရဲခံရန်သွားကြသောအခါ မပြန်မချင်း စောင့်ပါရန်
မှာကြား၍ သွား၏။

မိတ္တဝိန္ဒကသည် ဝါးစည်းကိုစီး၍ ရှေ့သို့ ဆက်သွား၏။

ငွေဗိမာန်နှင့် နတ်ပြိတ္တာ နတ်သမီးရှစ်ယောက်နှင့် စံစား၏။

ထိုမှာမနေ ဆက်၍ သွားပြန်သော် ပတ္တမြားဗိမာန်၌ တစ်
ဆယ့်ခြောက်ယောက်သော နတ်ပြိတ္တာ၊ နတ်သမီးတို့နှင့် စံစား
ရပြန်၏။

ထိုမှာမနေ ဆက်၍ သွားပြန်သော် ရွှေဗိမာန်၌ သုံးကျိပ်
နှစ်ယောက်သော နတ်သမီးများနှင့် စံစားရပြန်၏။

ရဟန္တာအရှင်မြတ်အား ကျောင်းတွင် မနေစေလိုသော
ကြံစည်စိတ်ကူးခြင်းကပင် သူသည် တစ်နေရာတည်း အမြဲနေ

လိုစိတ်မရှိ၊ ထို့ကြောင့်လည်း နောက်ဆုံး ရွှေဗိမာန်မှ ပြိတ္တာ နတ်သမီး သုံးဆယ့်နှစ်ယောက်ကို စွန့်ခွာခဲ့ပြန်သည်။

လူမိုက်တွေ တွေးပုံ

သည်တစ်ခါတော့ ဘီလူးများနေရာကျွန်းသို့ ရောက်သွားသည်။ ဘီလူးမတစ်ယောက်သည် ဆိတ်ယောင်ဆောင်၍ သွားလာနေသည်။ မိတ္တဝိန္ဒကသည် ဆိတ်သားစားချင်၍ ဆိတ်မခြေထောက်ကို ဖမ်းကိုင်လိုက်သည်။ ဆိတ်မသည် ခြေကိုမြှောက်ချီ၍ ပစ်လိုက်ရာ သမုဒ္ဒရာ ဗာရာဏသီမြို့အပြင်မှ ဆူးချုံပေါ်သို့ ကျသွားသည်။

သူ့အနီးတွင် ဆိတ်များကို တွေ့ရပြန်သည်။

သူက တွေးလိုက်သည်။ ငါ့ကို ဆိတ်မက ပစ်ချလိုက်၍ ဤနေရာသို့ ရောက်လာသည်။ ယခု ဆိတ်မ၏ခြေထောက်ကို ဆွဲလိုက်လျှင် သမုဒ္ဒရာထဲမှ ဗိမာန်ရှင်များထံ ပြန်ရောက်သွားမည်။

ထို့ကြောင့် ဆိတ်မတစ်ကောင်၏ ခြေထောက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ရာ ဆိတ်ကျောင်းသားများ မြင်၍ သူ့ကို ဆိတ်သူခိုးဟု ဖမ်းကြတော့သည်။ ဗာရာဏသီမင်းကြီး၏ ဆိတ်များဖြစ်၍ သူ့ကိုတုပ်နှောင်ရိုက်နှက်၍ မင်းကြီးထံ ခေါ်သွားကြသည်။

ကယ်မည့်သူပေါ်လာ သူ့ကပ်ပါ

ထိုအချိန်တွင် ဘုရားလောင်း ဒိသာပါမောက္ခဆရာကြီးသည် တပည့်ငါးရာနှင့် ရေချိုးရန် ထွက်လာသည်။ ဖမ်းဆီးရိုက်နှက်လာသော မိတ္တဝိန္ဒကကို မြင်လျှင် ဆရာကြီးက မှတ်မိသည်။

ဆိတ်ကျောင်းသားများကို မေးသည်။ ဆိတ်ကိုခိုး၍ ဖမ်းလာခဲ့သည်ဟု ပြောပြကြသည်။

ဆရာကြီးက “ဤသူငယ်သည် ငါ့တပည့်ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ငါ၊ ကျွန်ပြုထားမည်။ ငါ့အားပေးခဲ့ကြ” ဆိုသဖြင့် ဆရာကြီးထံ ပေးအပ်ခဲ့ကြသည်။

ဆရာကြီးက မိတ္တဝိန္ဒကအား ဤမျှ နှစ်ရှည်လများ ပျောက်နေခဲ့သည့် အကြောင်းကို မေးမြန်းရာ မိတ္တဝိန္ဒကသည် အကြောင်းစုံကို ပြောပြသည်။

ထိုအခါ ဆရာကြီးက-

“အကျိုးစီးပွား လိုလားသူတို့က ဆုံးမသည်ကို မနာခံလျှင် ဤသို့သော ဒုက္ခမျိုးနှင့် တွေ့ကြုံရမည်သာ ဖြစ်သည်” ဟု ပြောဆိုလေသည်။

ဤသို့ သူတစ်ပါး၏ လာဘ်လာဘကို ဖျက်ဆီးသူအား ဤသို့ပင် ကြီးသော အပြစ်ရှိ၏ဟု သိအပ်၏။

အစာအာဟာရ၌ ဝန်တိုခဲ့ဖူးသောကြောင့် နိဗ္ဗာန်ရသည့် ဘဝတိုင်အောင် အာဟာရကို ဝလင်စွာ မသုံးဆောင်ရသည့် အကြောင်းကို သင်ခန်းစာ ယူကြရာ၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

မိတ္တဝိန္ဒကသည်- လောသကတိဿမထေရ်၊

ဒိသာပါမောက္ခဆရာကြီးသည်- ငါဘုရား ဖြစ်လာ၏
ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်း၏။

နိဂုံး

ဤသို့လျှင်-

ငါးရာငါးဆယ် နိပါတ်တော်ကြီးမှ ဖတ်ရှုဖွယ်ရာ အသွယ် သွယ် လူကြီးလူငယ် အရွယ်မရွေး အလွယ်တကူ ဝယ်ယူ ကြည့်ရှုနိုင်ကြစေရန် ရည်သန်ထုတ်ဝေသော ငါးရာငါးဆယ် လက်ရွေးစင်များသည် အမှတ်စဉ် (၉)အထိ ပြုစုပြီးစီး အောင်မြင် ခဲ့ပါပြီ။

အမှတ် (၁) တွင် သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်နှင့် မေတ္တာစွမ်းအား ဇာတ် တော်များ ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၁၄-ပုဒ်။

အမှတ် (၂) တွင် သိကြားမင်း၏ ခွေးနက်ကြီးနှင့် ဝတ္ထုပါ ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၂၀-ပုဒ်။

အမှတ် (၃) တွင် မိန်းမတို့ အကြောင်း အဆိုးအကောင်း ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၁၁-ပုဒ်။

အမှတ် (၄) တွင် ဪမြိန်မ-ဪမြိန်မ ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၂၀-ပုဒ်။

အမှတ် (၅) တွင် သူ့ကျေးဇူး-ကိုယ့်ကျေးဇူး ဝတ္ထုများ ကျေးဇူးဆပ်သူ-ကျေးဇူးကန်းသူတို့ ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၁၈-ပုဒ်။

အမှတ် (၆) တွင် ဘုရားလောင်းတို့၏ (ပညာပါရမီ) ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၉-ပုဒ်။

နိဂုံး

အမှတ် (၇) တွင် ၁။ ပညာဉာဏ်ကြီးသူများဝတ္ထု
၁၄-ပုဒ်။
၂။ အစွဲအလန်းကြီးသူများဝတ္ထု
၄-ပုဒ်။

အမှတ် (၈) တွင် ဘုရားလောင်းတို့၏
(ဒါနပါရမီ၊ သီလပါရမီ)
ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၁၀-ပုဒ်။

အမှတ် (၉) တွင် မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်းများအကြောင်း၊
နှုတ်ကြမ်း စိတ်ကြမ်း ရမ်းကားသူများ
အကြောင်း။

စသည့် သင်ခန်းစာယူဖွယ်များကို ရွေးချယ် ထုတ်နုတ် စီစဉ်
ရေးသား ပြီးစီးခဲ့ပါပြီ။ တစ်အုပ်ပြီး တစ်အုပ် အစဉ်အတိုင်း
ထွက်ရှိလာပါလိမ့်မည်။

ဤသို့ မိမိ ဖတ်ရမှတ်ရ၊ ဆည်းပူးခဲ့ရသော ဗဟုသုတကို
လူတိုင်း ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သိရှိနိုင်ကြစေရန် စေတနာရှေ့ရှု
၍ ရေးသားပြုစုခဲ့ရာ။ ၁၉၈၉-ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ပါပြီ။
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အများအကျိုးရှိစေရန် မိမိ၏ ရည်သန်ချက်
စေတနာ အောင်မြင် ထ၊မြောက်စေပြီး ဖြစ်၍ များစွာဝမ်းမြောက်
ရပါကြောင်း။

ဦးလှစင် (ဆန်းညွန့်ဦး)

၁၉၈၉-ခုနှစ် ဇွန်လ၊ ၁၃၅၁-ခု၊ နယုန်လ။

ဦးလှခင် - ဆန်းညွန့်ဦး
(လက်ရွေးစင် ငါးရာငါးဆယ် နိပါတ်တော်ကြီး)

- အမှတ်(၁) တွင် သစ္စာအမိဋ္ဌာန်နှင့်မေတ္တာစွမ်းအား ဇာတ်
တော်များ ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၁၄ ပုဒ်။
- အမှတ်(၂) တွင် သိကြားမင်း၏ ခွေးနက်ကြီး ဝတ္ထုပါ
ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၂၀ ပုဒ်။
- အမှတ်(၃) တွင် မိန်းမတို့အကြောင်း အဆိုးအကောင်း
ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၁၀ ပုဒ်။
- အမှတ်(၄) တွင် ဩဇာမိန်းမ-မိန်းမ ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း
၂၀ ပုဒ်။
- အမှတ်(၅) တွင် သူ့ကျေးဇူး ကိုယ့်ကျေးဇူး ဝတ္ထုများ
ကျေးဇူးဆပ်သူ ကျေးဇူးကန်းသူတို့ ဇာတ်
ဝတ္ထုပေါင်း ၁၈ ပုဒ်။
- အမှတ်(၆) တွင် ဘုရားလောင်းတို့၏ (ပညာပါရမီ)
ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၉ ပုဒ်။
- အမှတ်(၇) တွင် ၁။ ပညာဉာဏ်ကြီးသူများဝတ္ထု (၁၄)ပုဒ်။
၂။ အစွဲအလန်းကြီးများဝတ္ထု (၄)ပုဒ်။
- အမှတ်(၈) တွင် ဘုရားလောင်းတို့၏ (ဒါနပါရမီ၊ သီလ
ပါရမီ)၊ ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၂၀ ပုဒ်။
- အမှတ်(၉) တွင် မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းများအကြောင်း
နှုတ်ကြမ်း စိတ်ကြမ်း ရမ်းကားသူများ
အကြောင်း။

နယ်မှမှာယူပါက စာတိုက်မှ VPP ဖြင့် ပို့ပေးပါမည်။
တင်တင်အေး ပိဋကတ် စာပေဖြန့်ချိရေးဌာန
အမှတ် ၁၄၊ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးတောင်ဘက်ဈေးတော်ရုံး။
(လကွယ်နေ့တိုင်း)ဆိုင်ပိတ်ပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့။